KEMALETTİN TUĞCU

ÇOCUKLAR ADASI

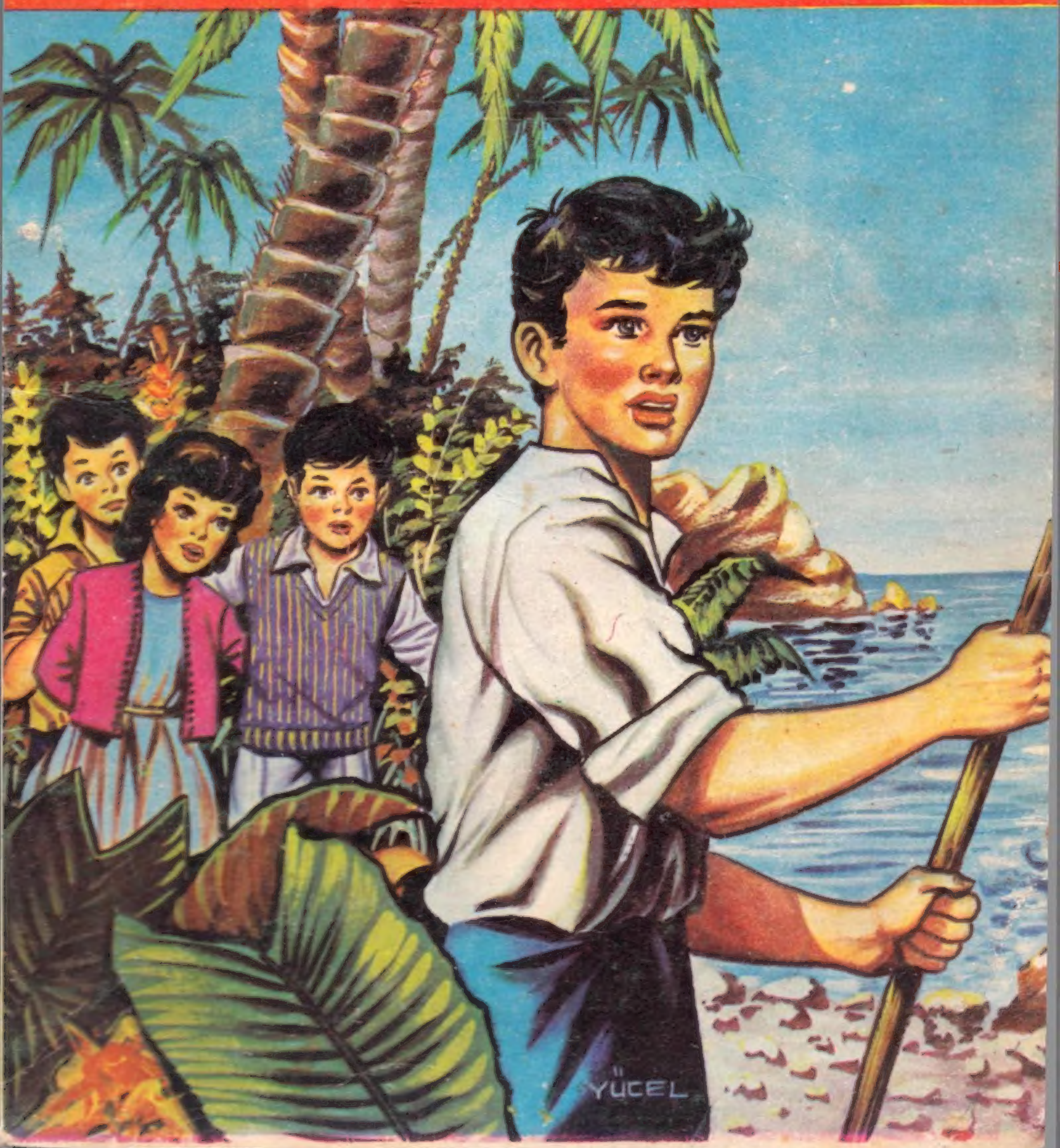

ÇOCUK ROMANLARI SERİSİ No.: 22

Çocuklar Adası

SEYAHAT ROMANI

Yazan :

KEMALETTİN TUĞCU

(Üçüncü Baskı)

İTİMAT KİTABEVİ

Cağaloğlu, Narlıbahçe Sokak, No.: 19

P.K. 1283 — İSTANBUL

Telf.: 27 03 39

ÇOCUKLAR ADASI

Kumanda köprüsünden keskin bir düdük sesi duyuldu. Baştayfa hemen doğruldu. O tarafa baktı.

Osean yatının genç kaptanı iki elini ağzının kenarına koyup, boru gibi yaparak bağıra bağıra birşeyler söyledi.

Yatın baş tarafında, küpeşteye dayanarak hırçın dalgaları seyreden çocuklar İngilizce söylenen bu sözlerden birşey anlamadılar. Fakat Bekir Amca kaşlarını çatarak:

— İşte bu fena! diye söylendi.

Yaman iyice şaşırmıştı. Neş'esi birden kaçarak sordu:

— Fena olan ne?

— Ne olacak, kasırga geliyor.

— Kasırga mı?

— Hı.

Gündüz, elindeki oltayı bıraktı. Kardeşi Acar'ın elini sımsıkı tuttu. Kaptandan izin alarak tâ çanaklığa kadar çıkmayı hesaplayan Turgut'un dudakları titredi:

— Kaptana söyleyelim de fırtınaya baş versin.

Bekir Amca elleri titreyerek sigarasını yakmaya uğraşıyordu. O, korktuğu, meraklandığı zaman, hep böyle yapardı. Dişleri birbirine vurup tıkırdayarak:

— Kaptan bizden daha iyi bilir, dedi.

Azgın denizin üstünde, beyaz bir martı gibi batıp çıkan o güzel yat, çok fena sallanıyordu.

Kaptanın emriyle güvertede bulunan hasır koltukları, masaları kaldıran gemici, telâşla oradan oraya koşuyor, ara sıra ellerini alınlarına koyup, simsiyah kesilen ufka bakıyor ve başlarını kötü kötü sallıyorlardı.

Yatın telsiz anteni, ipleri, rüzgârın şiddetiyle ıslık

çalmaya, güvertenin bir kısmını kapatan tenteneler pat pat vurmaya başlamıştı.

Bekir Amca sigarasını bir türlü yakamıyordu:

— Çocuklar, dedi. Haydi kamaraya inelim. Allah vere de gemiye birşey olmasa.

Düşünmemek için parmaklıklara tutunarak kamaranın merdivenlerinden indiler. Alttaki salonda Neclâ ile Güzin ağlıyorlardı.

Bekir Amca onları susturmaya çalışırken:

— Korkmayın, diyordu. Bu açık denizlerde böyle fırtınalar çok olur. Benim korkum yatın biraz eski olmasından ileri geliyor.

Neclâ hıçkırarak :

— Ya batarsak! dedi.

Acar bağırdı :

— Korkma be Neclâ abla. Can kurtaranlar yok mu?

Yatın içi sallantıdan allak bullak oluyor, fırtına uluyor, dudakları ağarmış olan Beşir bir kedi gibi büzülüyordu.

— Şok fena! Şok fena!

Dört erkek çocuk ağlamaktan utandıkları için dişlerini sıkıyorlardı. Hepsi de Bekir Amcanın gözlerinin içine bakıyordu:

— Fırtına çok sürer mi?

— Cankurtaranlar nerede?

— Yat bu fırtınaya dayanır mı? diye soruyorlardı.

Bekir Amca hep dudağını ısırıyor, omuzunu bir tarafa çarptırıyordu:

— Ne bileyim! Belli olmaz ki?

Dalgalar gittikçe azmaya ve rüzgâr hızını artırmaya başlamıştı. O akşam kimse ağzına bir lokma yiyecek koymadı. Çocukları deniz tutmuş, birer köşede sergi gibi yatıyorlardı. Bekir amcaya gelince durmadan sigarasını içiyor:

— Hay Allah! Ne dedik de yola çıktık! diye söyleniyordu.

Yukarıda, güvertede gemicilerin bağrıntısı bütün gece sürdü. Sabaha karşı korkunç bir çatırdı duyuldu, kamara merdivenlerindan aşağı doğru deniz suyu hücum etti. Gözleri evlerinden uğramış olan kaptan başı açık, üstübaşı ıslak olarak göründü:

— Cankurtaran yeleklerini giyiniz.

Bekir Amca İngilizce olarak bağıran kaptanın ne söylediğini çocuklara anlattı, arkasından da:

— Batıyoruz! diye haykırdı.

Osean yatı batıyordu. Orta salondaki su gittikçe yükseliyor, o güzel yat dalıp çıkıyor, güvertede birtakım çığlıklar, koşmalar oluyordu.

Çocuklar can korkusu ile davranmış, Bekir Amca'nın ortaya çıkardığı cankurtaran yeleklerini giymeye başlamışlardı.

Hepsinin benzi uçmuş, elleri buz kesilmiş, dudakları titremeye başlamıştı.

İki gemicinin yardımı ile güverteye çıktılar.

Havada bulut yoktu. Fakat rüzgâr aynı hızla esiyor, bir tarafına devrilmiş gibi çarpık duran yatın baş tarafını dalgalar yalıyordu.

Kaptan haykırdı :

— Mayna filikalar!...

Yatın beyaz sandallarına koşan gemiciler mataforaların iplerini acele ile çözmeye başladılar.

Kaptan Tomson, elinde bir tabanca, başı açık, gözleri evlerinden uğramış ve sesi kısılmış, oradan oraya koşuyordu.

Yatın üzerine gelen dağ gibi dalgalar artık eskisi kadar sert değildi. Fakat gemiye yapacağını yapmış, onun baş tarafındaki saçlardan birisini koparmıştı.

Kaptanın yeni emirleriyle koşuyor, sandalın içine birtakım eşya sandıkları, fıçılar indiriyordu.

Sıra çocuklara geldi. Evvelâ Neclâ ile Güzin'i bindirdiler. Sonra erkek çocuklar ve Bekir Amca sandala girdi.

Tayfalar mataforaya bağlı olan ipleri salıverdiler. Sandal iri bir dalganın üzerine oturunca, sandalı bağlayan iki halka yerinden çıkartıldı.

Bekir Amca bağırıp çağırıyordu ama gemiciler öteki sandalı indirmeye koşmuştu.

Zavallı adam beti benzi uçmuş olarak:

— Sıkı durun çocuklar, diye bağırdı.

Küreklerin birisine sarılırken haykırdı:

— Turgut küreğe geç. Bir an evvel açılalım.

Beyaz sandal dalgaların arasında batıp çıkıyor, bazan tâ yanıbaşlarında bulunan gemiyi bile göremiyorlardı.

Uzakta, kıyılarda beyaz köpükler bulunan bir ada vardı. Bekir Amca:

— Ah oraya bir gidebilsek, diyordu.

Acar dişleri takırdayarak sordu:

— Gemiciler ne olacak?

Onlar öieki sandalla gelirler.

— Bak, yat yavaş yavaş uzaklaşıyor.

— Kayalara düşmekten korkuyor.

— Öteki sandal nerede kaldı?

— Susasım, herkes iş başına. Sen de bir küreğe yapış.

Acar çok geçimsiz olduğu halde bu sefer Bekir Amcanın sözünü hemen yerine getirdi. Yaman da ikinci küreğe yapıştı. Sandal biraz daha hızlanmıştı. Gayretli bir çalışma sonunda sandal adanın kıyılarına yaklaştı. Amca eline bir kanca alarak sandalın baş tarafında ayakta duruyordu. Gündüz de Bekir Amcanın bıraktığı küreği çekiyordu.

İki kız ve Beşir sandalın ortasında birbirlerine sokularak ağlaşıyorlardı.

Bu zorlu gidiş ve bir saat süren yolculuk onlara biraz güven vermişti. Artık büyük dalgaların sandalı ba-

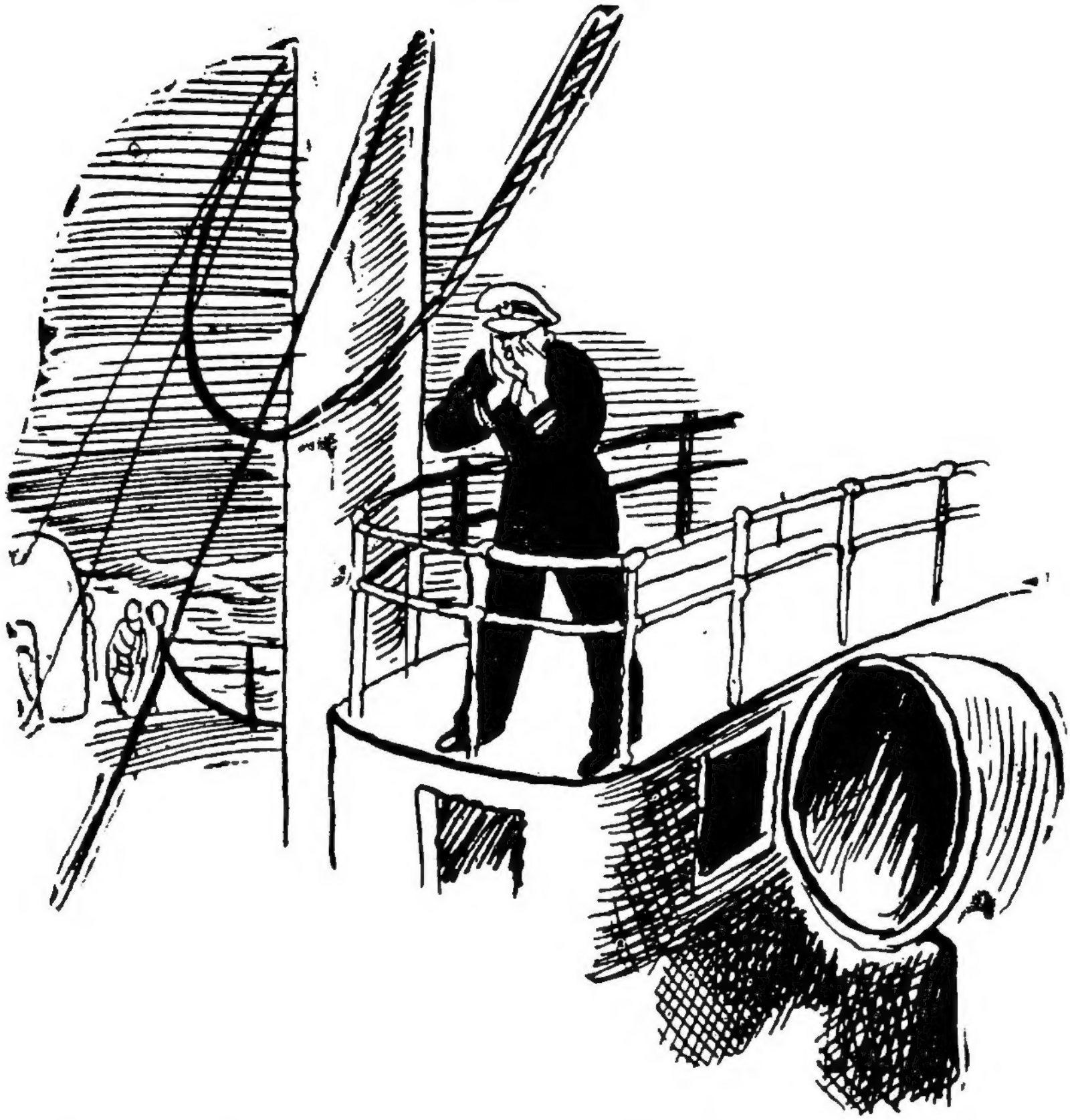

tıracağından korkmuyorlardı. Kayalığa pek yaklaşmışlardı. Amca:

— Son kürekleri kuvvetli alın da kıyı boyunca gidelim, sandalı baştan kara edecek bir kumsal bulursak hemen bindiririz, dedi.

Sol kürekler daha kuvvetli çalıştı, sandal döndü. Köpüklü kayaların açığından geçince karşılarına bir kumsal çıktı.

İri bir dalganın üzerine bindirilen kayık, kumsalın boyunca sürüklendi ve dalga çekilince kumsalın üzerinde bir yanına yatarak kaldı.

Bekir Amca hemen ıslak kumların üzerine atlamış ve sandalın başına bağladığı kalın ipi tutup koşarken bağırmıştı:

— Çabuk karaya çıkın!

Çocuklar telâşla koşarak karaya çıktılar. Onlar Bekir Amcanın yanına vardıkları zaman kocaman bir dalga, daha uzaklarda köpürerek kumsala yayılmaya başladı.

— İpe yapışın çocuklar, ben çek deyince hep birden asılın.

Bu buyruğu çocuklar iki etmediler. Yolcuları içinden çıktığı için daha fazla hafifleyen sandal, yeni gelen dalganın üzerinde yükseldi. Bekir Amcanın:

— Dayanın çocuklar!

Demesiyle çocukların ipe asılmaları bir oldu. Sandal böylece beş, altı metre daha içeriye çekildi.

Artık dalgaların onu alıp, açıklara sürüklemesine meydan kalmamıştı. İlk işleri sandalın içideki eşyayı çıkartmak ve onu daha içlere kadar çekmek oldu.

Bu iş bitince Bekir Amca rahat bir soluk aldı:

— Çocuklar, dedi. Öteki sandal gelmedi. Yat herhalde karaya düşmemek için çok açıklara gitti. Gemiciler ya buraya gelir, veya başka tarafta karaya çıkarlar. Şimdi biz gece olmadan önce barınacak bir yer bulmalı ve kendimizi emniyete almalıyız. Bak size bir şey söyliyeyim. Bombay'da olduğu gibi benim dilimde tüy bitirmeyiniz. Burası tehlikeli bir yer.

Çocuklar bir ağızdan:

— Senin sözünden hiç çıkmayız, Bekir Amca dediler.

— Öyle ise herkes kendisine düşen ödevi yapsın. Evvelâ sandalın içinden çıkan şu eşyayı ileride gördüğümüz ormanın kıyısına kadar taşıyalım.

Başta Gündüz olmak üzere, bütün çocuklar, Bekir Amcanın kumandası altında sandaldan çıkan eşyayı or-

manın kıyısına kadar taşıdılar.

Eşya orada sıralandı. Bekir Amca sandaldakileri oradan oraya aktarırken sayıyordu:

— İşte dört tüfek. İkisi av tüfeği, ikisi de kurşun atan cinsten. Bir torba fişek, bir gaz tenekesi av fişeği. Aman çocuklar bunları dikkatle taşıyın ve dikkatle bir kenara koyun.

Gündüz fişekleri yüklendi, kardeşi Acar da gaz tenekesini aldı. Yaman silâhları sırtlamıştı. Bunlar yerine taşınınca Bekir Amca saymağa koyuldu:

— Oh, oh, bu âlâ işte. Bir sandık âlet, iki testere, iki balta, iki kazma, sapsız bir bel, bir sivri rendesi. Bir plânya, bir burgu, bir matkap, demirci ve marangoz kalemleri. İki adet keser, dört tane irili ufaklı eğe, bir törpü, iki tane sapsız kürek. Aman çocuklar bunlar işimize yarar, bunları da götürün.

Sonra tekrar saydı:

— İşte bir küçük sandık ecza, bir sandık irili ufaklı çivi. Dört tane bıçak, bir düzine çatal, kaşık. Şu sandıkta ne var bakalım. Ha, işte iki top patiska, iki top Amerikan bezi, iki top ince patska, iki kutu iğne, iki makas, iki düzine makara, bir yüksük.

— Bir damacana su, bir çuval un. Büyük bir paket buğday, iki kilo mısır, birçok çiçek ve sebze tohumu. İki teneke fasulye, yarım damacana zeytinyağ, iki teneke sade yağ, bir teneke peynir. Bir tulum kavurma. On tane limon, yarım çuval peksimet, bir çuval ekmek.

Bekir Amca daha saydı, sandalın içinden birçok çeşitli eşya çıkmıştı. En sonunda:

— İşte kocaman bir branda, istediğimiz kadar da ip var. Neclâ kızım haydi sen şuraya bir ocak kur, iki tencereyi de ateşe koy. Güzin sana yardım etsin. Bize bir fasulye ile bir pilâv pişir. Biz de bu gece barınacağımız yeri hazırlayalım.

Güzin'le Neclâ çok tembel kızlardı. Nasıl yapıldık-

larını görmüşlerdi ama, şimdiye kadar ellerine bir yemek tenceresi almamışlar ve bir iğneye iplik takmamışlardı. Neclâ:

— Ben yapamam ki Amcacığım, dedi.

Kızın gözleri dolmuştu. Bekir Amca kaşlarını çattı:

— İyi kötü bir şeyler yap. Açlıktan ölecek değiliz aa! Bak başımızda bir felâkettir geldi. Burası ne babamızın evi, ne de hizmetçimiz var. Ben ömrümde böyle işler yapmış adam mıyım? Bak şu halime. Haydi kızım.

Güzin ateş yakmak için odunlar toplar, düzgün taşlardan bir ocak yapmağa çalışırken Neclâ, pirinçle fasulyeyi ayıklamağa koyuldu.

Bu sırada Bekir Amca erkek çocukları etrafına topladı:

— Çocuklar, dedi. Buralarda açıkta yatamayız. Haydi bir çaresini bulalım.

Gündüz:

— Çadır kuralım! dedi.

— Çadır kurmak için elimizde çadır olmalı.

— Bu branda bezinden bir çadır yaparız.

— İyi ama nasıl?

Yaman'm aklına birşey geldi:

— Amca be, dedi. Şu iki ağacın arasına ip gerelim.. Branda bezini üstünden aşırırız. Eteklerini birer iple kazıklara bağlarız.

— Bak bu iyi işte. Haydi çocuklar.

Turgut birdenbire yakın duran iki ağaçtan birisine sarıldı. Çarçabuk tepesine çıktı. Ona ip attılar. İp bir ağaçtan ötekine bağlanıp gerildi. Bunun üzerine branda bezini attılar. İki ucunu açarak, yere çaktılar, kazıklara birer iple bağladılar.

Bu işler için Bekir Amca herkese emirler veriyor, kimine, ormandan dal kestirip kazıp yaptırıyor, kimine yeri kazdırıyordu. Çadırın kurulması iki saat sürdü. Eşya buraya taşındı. Gece yakmak için birçok dal parça-

ları toplandı. Neclâ becerdiği kadar plâvla fasulyeyi pişirmişti. Bekir Amca:

— Hey çocuklar, diye bağırdı. Haydi yemeğe gelin.

Öğle vakti gelmişti. Herkes iyice acıkmıştı. İki kız, tabakları kaşıkları çıkartarak yere, yaydıkları bir örtünün üzerine sofra kurdular. Fasulye tabaklara kondu. Bekir Amca kaşığını daldırdı, ilk lokmayı ağzına attı:

— Aferin Neclâ, dedi. Pekâlâ olmuş. Biraz tuzu az ama bir daha dikkat edersin. İçerisine bir, iki baş soğan daha doğrasan fena olmazdı.

Gündüz, bir kaşık yeryemez:

— Çok tatsız, dedi.

Bekir Amca fasulyeye girişmiş, hem homurdanarak yiyor, hem de söyleniyordu:

— Bak oğlum, ıssız bir yere düştük. Başımıza neler geleceğini bilmiyoruz. Belki burada aylarca kalacağız. Her şeyi hoş görmeli. Zavallı Neclâ bize hem yemek pişirecek, hem de çamaşır yıkayıp dikiş filân dikecek. Bu elimizdeki ezrak bizi aylarca besleyemez. Ekip biçmeğe mecburuz. Sen bisikletle kedi kuyruğu çizmekten başka ne bilirsin bakayım? Hiç bahçıvanlık yaptın mı?

Gündüz kıpkırmızı kesildi:

— Uğraşır, yaparız dedi.

— İyi ya işte. Neclâ da, Güzin de uğraşıp yapacaklar. Bak, yarın pişirecekleri yemek nasıl daha güzel olacak.

Beşir acele acele fasulyeyi atıştırıyordu.

Hepsi güldüler. Bekir Amca:

— Fena düşünce değil, dedi. Aferin Beşir. Haydi Güzin, getir pilâvı kızım.

Pilâv biraz ezik olmuştu. Bazı taş parçaları da dişe dokunuyordu. Kimse bundan uzun boylu şikâyet etmedi. Karınlarını sıkıca doyurdular.

Çadır tamamlanınca oturup konuştular ve gece nöbet tutarak uyudular.

Ertesi sabah erkenden kalkan Bekir Amca çocukları çadırın ortasına topladı. Onlara durumu kısaca anlattı:

— Çocuklar, gemimiz battı, bilmediğimiz bir toprağın üzerinde bulunuyoruz. Çok şükür bu geceyi tehlikesiz geçirdik. Şimdi ilk yapacağımız iş bir adada mı, yoksa büyük kara parçalarından birinin üzerinde mi olduğumuzu anlamaktır.

Gündüz sordu:

— Bunu anlamakla ne kazanacağız Bekir Amca?

Bekir Amca çocuğa döndü:

— Oğlum, dedi. Eğer büyük kara parçalarından birinin üzerinde isek pılıyı pırtıyı toplar, birkaç gün içerisinde bir şehre varır, oradan bir vapura atlar, Bombay'a döneriz. Yok, eğer bir adaya düşmüşsek daha uzun bir zaman için burada kalacağımızı anlar ve ona göre işimizi tutarız.

Gündüz :

— Bu nasıl anlaşılır? dedi.

— Kolay. Şu ormanın arkasında bir dağ görünüyor. Oraya çıkıp bakarız. Etrafımız su ile çevrili ise bir adada olduğumuzu anlarız. Fakat ben büyük bir kara parçası üzerinde olduğumuzu sanmıyorum. Çünkü bir Filipin takımadaları açığında iken fırtına başladı ve biz de küçük adalardan birisine düştük.

— Öyle ise gidip bir anlayalım.

— Benim düşüncem budur. Fakat hepimizin birden gitmesine lüzum yok. Buraya belki vahşiler, vahşî hayhanlar gelir. Nöbetçilerle kızları burada bırakmak lâzım.

— Kimler kalacak?

— Ben, sen, Yaman, bir de Turgut.

Çocukların hepsi gitmek istiyordu. Fakat Bekir Amca kaşlarını çattı:

— Benim sözlerime karşı durmak yok. Burası Bombay değil.

Seçtiği çocukları yanına alarak yola çıktı.

Bekir Amca pek çevik bir adam değildi. Sonra şişman göbeği onu hızlı yürümekten alakoyuyordu. Ormanı geçerek dağ yoluna vardıkları zaman soluk soluğa durdu. Biraz dinlendiler.

Geçtikleri ormanda güzel bir su vardı. Ağaçların üzerinde bir alay kuş cıvıl cıvıl ötüyordu. Bazı küçük dört ayaklı hayvanlar çalılar arasmda kaçışıyorlardı. Fakat bunların hangi soydan olduğunu anlayamadılar.

Ormandan çıktıktan sonra dağ eteği başlıyordu. Bu dağ yamaçlarında birtakım ağaçlar vardı. Bunların arasında palmiyeler ve muz ağaçlarına da rastlanıyordu.

Dağa çıkış tam bir saat sürdü. Tepeye beş, on adım kala çocuklar sabırsızlanarak Bekir Amcayı beklemeden koştular. Ellerini alınlarına koyarak dört taraflarına baktıkları zaman ağızlarından hep aynı haykırış çıktı:

— Ada, ada! Bir adaya düşmüşüz.

Soluk soluğa oraya varan Bekir Amca da aynı çığlığı attı. Sonunda da:

— Eyvah! dedi. Gördünüz mü başımıza geleni!

Gündüz, onu teselliye çalıştı:

— Bir adaya düşsek ne olur? Elbette bir gemi gelir, bizi kurtarır.

— Sen ne diyorsun Gündüz? Bu kadarcık bir adaya koca gemi gelir, uğrar mı? Burası deniz yolu üzerinde bir ada değil ki!

— Canım bir kayıkla gideriz. Daha büyük bir adaya çıkarız.

— O kadarcık kayıkla ancak adanın etrafını dolaşabiliriz. Haydi dönelim, haydi!

Bekir Amca'nın kederlenmesi çocukları da susturmuştu. Çadıra yorgun argın döndüler. Yemekten sonra Bekir Amca:

— Çocuklar, dedi. Burada kalışımız uzun sürecek. Haydi kendimize bir ev yapalım. Burada ağaç bol. Elimizde âletler de var. Hep birden çalışırız.

Bu söz çocukları sevindirdi. Bekir Amca onlara iş dağıttı. Kimi evin yapılacağı yeri düzletecek, kimi ağaç kesecek, kimi ağaçları taşıyıp yontacak. Sonra direkleri çakmaya başlayacaklar.

Ormandan hemen balta ve testere sesleri gelmeye başladı. Bekir Amca ortada dolaşıyor, hepsine emirler veriyor, işi nasıl yapacaklarını gösteriyordu. Akşama kadar birçok ağaç kesilmiş, taşınmış, Bekir Amca'nın yaptığı bir plâna göre yerleştirilmeğe başlanmıştı.

Bu evin iki odası, bir mutfağı. bir de tuvaleti olacaktı. Daha sonra bu adada kalırlarsa yanma bir de ahır yapıp tutacakları hayvanları oraya kapatacak ve kendilerine alıştıracaklardı.

Yapı işi öyle bir hızla ve gayretle ilerliyordu ki, dört beş gün içinde evin tamamlanacağı anlaşıldı.

Bekir Amca da işlerin yolunda gitmesine pek seviniyordu.

O geceyi yine çadırda geçirdiler. Neclâ ile Güzin'in pişirdiği yemeklerden herkes hoşlandı. Yemekten sonra Bekir Amca onları etrafına topladı ve:

— Çocuklar, dedi. Ben kaptanla konuşmuştum, fırtına sırasında, bana bu yakınlarda hiç bir kara yok demişti. Buradan anlıyoruz ki keşfedilmemiş bir adaya düştük. Bu adanın haritalarda yeri yoktur. İlk defa biz keşfediyoruz, bu adaya işte bu yüzden istediğimiz ismi takabiliriz.

Gündüz heyecanla bağırdı:

— Buraya ÇOCUKLAR ADASI diyelim.

Gündüz'ün bu buluşu hepsini sevindirdi. Bekir Amca da:

— Aferin Gündüz, dedi. Çok güzel bir isim buldun. Adanın ismi, Çocuklar Adası olsun. Peki buraya ayak

basarak selâmete çıktığımız bu kıyılara ne diyeceğiz?

Yaman atıldı:

— Kurtuluş limanı diyelim.

Bu isim de herkes tarafından beğenildi. Şimdi bir orman kalmıştı. Çok güzel ağaçları ve suyu olan bu ormana da bir isim takmak lâzımdı. Bu defa Bekir Amca haykırdı:

— Çocuklar, bizim Beşir'in korku ile baktığı şu ormana da Beşir ormanı diyelim, ne dersiniz?

Çocuklar kahkaha ile güldüler. Beşir'in ağzı kulaklarına varmıştı. Amca sözü bitirmek için:

— Öyle olsun, dedi.

İş bununla bitmedi. Sıra eşyaya geldi. Çocuklar yapılacak olan eksik eşyayı yazıyorlardı.

Her iki odaya birer masa, iskemleler, herkese birer karyola yapılmıştı.

Bu karyolalar güzelce yontulmuş odundandı. Somya yerine branda bezinden birer parça kesilerek gerilmişti. Neclâ ile Güzin bu karyolalara birer yatak kılıfı yaptılar. Adada pamuğa benzer bir ot buluncaya kadar içlerine kuru yapraklar doldurudu. Herkese birer de yastık yapıldı.

Artık ev işlerine çok ihtiyaç olduğundan Güzin ile Neclâ mutfaktan çıkmaz oldular. Yemek pişiriyor, yeni yapılan eşyayı yerlerine koyuyor, perde, örtü gibi şeyleri hazırlıyorlardı.

Bir akşam, yemekten sonra, herkes yorgun argın masa başında oturur ve ertesi gün yapılacak işleri düşünürken, dışarıda köpek havlamasına benzeyen bir ses duyuldu. Acar:

— Sakın kurtlar gelmesin? diye sordu.

Gündüz, omuzlarını kaldırdı:

— On günden beri buradayız. Adada kurt olsaydı şimdiyedek gelirdi. Bu muhakkak çakal olacak.

Bekir Amca tüfeklerden birini duvardaki çividen indirdi:

— Çocuklar, dedi. Gelen herhalde vahşî bir hayvandır. Dikkat edelim. Hem hiç korkmayınız, kapımız sağlam.

Hepsini bir telâştır almıştı. Susup dinliyorlardı. Ses vakit vakit duyuluyor ve gittikçe yaklaşıyordu. Sonunda kapının bir hayvanın tırnaklarıyla kazındığını duydular. Güzin korkudan ağlamağa başlamıştı.

Bekir Amca Osean yatından gelen iki gemici fenerinden birisini alarak kapıya yaklaştı. O, oraya gidince ses kesilmişti. Çocuklardan ikisi ellerine sağlam birer odun aldılar. Bekir Amca kapıyı araladı, dışarısını aydınlattı.

Dışarda gözleri pırıl pırıl yanan bir hayvan vardı. Onlara doğru bakıyor ve arada bir uluyordu.

Bekir Amca:

— Çocuklar, dedi. Bu bir yaban köpeği yavrusuna benziyor. Eğer alıştırabilirsek, bize bekçilik eder. Haydi şuradan bir kavurma parçası getiriniz.

Gündüz bir parça kavurma getirdi. Bekir Amca bunu köpeğin önüne doğru attı. Hayvan etrafı kokladıktan sonra et parçasını yedi. Kapıyı örten Bekir Amca:

— Fazla uğraşmağa gelmez, dedi. Hele yarın olsun.

Çocuklar gece vakti yaban köpeğinin sesini ve ulumasını duydular. Sabahleyin çok erken kalktılar. Acar:

— Bekir Amca, diye bağırıyordu. Galiba bizim kavurma tatlı geldi. Baksana köpek avluda oturup kapıya bakıyor. Yavru olduğu belli. Öyle olmasa bize sokulmazdı.

Bekir Amca da kalktı. Herkes kapıya çıktı. Acar'ın dediği gibi köpek oradan ayrılmamıştı. Bekir Amca eline sağlam bir ip alarak pencereden döktüğü yemeği yiyen köpeğin boynuna geçirdi. Hayvan bir, iki debelendi ama, fazla huysuzluk yapmadı... Bekir Amca onu ka-

vurma parçası ile avutarak götürüp bir köşeye bağladı.

Çocuklar korka korka gidip ona yemek verdiler. Ve bir kap içinde su koydular.

Hayvan iki gün içinde çocuklara alıştı. Geceleri havlıyor, sabahları onları görünce kuyruğunu sallıyordu. Nihayet hiç biri ondan korkmadı. Yaklaştılar, okşadılar. Sonunda Bekir Amca, onun boynundaki ipi de çıkarttı. Hayvancağız kaçmadı. Sevinçle onlara tırmanmağa ve evin etrafında koşarak oyunlar yapmağa başladı.

Ormanda küçük vahşî hayvanların sesi geldikçe kulaklarını dikerek hırlıyor, hem de çok güzel bekçilik yapıyordu. Bekir Amca ona Toraman adını koydu:

— Çocuklar Adasını iyice gezdikten sonra her tarafa bir isim takarız, dedi. Haydi çocuklar artık yatalım. Yarın erkenden kalkarak evimizi yapmaya devam edeceğiz.

Yorgun olan çocuklar uyudular. Onlar, Bombayda iken çok yaramaz ve tembel şeylerdi. Fakat adaya düştükten sonra hepsine bir çalışkanlık gelmişti.

Neclâ ile Güzin, Bekir Amcaya danışarak yemek öğreniyor, erkek çocuklar, haylazlıktan ve muziplikten başka birşey bilmezken, canla başla çalışıyorlardı.

Bombay'da, Bekir Amcayı ara sıra görürlerdi. Erkekler onu kızdırmak, ona bir muziplik yapmak için türlü kurnazlık düşünür, adamcağızı canından bezdirirlerdi. Fakat şimdi hepsi onu sevmeğe başlamışlardı.

Güzin, Neclâ ve Acar sefaret kâtibi Bay Selim Bilgiç'in çocuklarıydı. Beşir, dünyada hiç kimsesi olmayan Bekir Amca'nın evlâtlığıydı. Gündüz, kahve tüccarı Bay Besim'in kızı oluyordu. Yaman da onun ağabeysiydi. Çok inatçı bir çocuk olan Turgut da sefaret kâtibinin akrabasından birinin oğluydu. Bunlar Bombay'da birbirleriyle sıkı fıkı görüşüyorlardı. Dünyayı gezmeğe çıkmış olan Bekir Amca da onlara Bombay'da rastlamış ve orada iki senedir oturuyordu.

Okul tatili olduğu için sefaret kâtibi, çocuklara bir deniz gezisi yaptırmak istemiş ve yanlarına Bekir Amcayı da katarak, ahbaplarından bir İngiliz'in yatına bindirip yola çıkarmıştı.

★

Çocukların canla, başla çalışması sonunda ev ortaya çıkıvermişti. Doğrusu Bekir Amca çok bilgili ve becerikli bir adamdı.

Adadaki her yokluğa bir çare buluyor, her taşın altından kalkıyordu.

Adada kiremit olmadığı için evin damını pek dik olarak yaptırmış ve kiremit yerine testere ile biçilen ağaçlardan yapılan tahtaları yağmuru akıtacak şekilde kaplatmıştı.

Bombay'da iken çok tembel olan çocuklar doğrusu

çok iyi çalışıyorlardı. Hele ağaçları testere ile biçmek işi pek güçtü, insanı çabucak yoruyordu.

Evin eksiğinin, gediğinin yapılıp tamamlanması işi on gün sürdü. Ortaya iki odası, bir tuvaleti, bir mutfağı olan şirin bir ev çıkmıştı.

Evin işi bitip bir de köpek sahibi oldukları zaman adayı daha iyi dolaşmağa karar verdiler.

Bir sabah Bekir Amca yanına iki çocuk aldı. Ormanı dolaşmağa başladılar. Hurma ve başka soydan ağaçların karıştığı yerde bir alay küçük hayvan vardı, ama, çok vahşî olduklarıdan hemen kaçıyorlardı.

Bir su başına yaklaştıkları zaman birden durdular. Kulaklarına bir horoz sesi gelmişti.

Bekir Amca:

— Acayip, dedi. Bizim Çocuklar Adası'nda yaban horozları da mı var? Onlardan bir çift ele geçirirsek yumurtalarından da faydalanabiliriz.

Hemen seslerini keserek birer köşeye sindiler. Derken uzaktan güzel ve renkli bir horozla dört, beş tane tavuk göründü. Bunlar, başları önlerinde, yaprakları karıştırıyor, toprağı eşeliyorlardı. Bekir Amca yavaş bir sesle:

— Çocuklar, dedi, tavuklar bize yaklaşınca hemen üstlerine koşun. Bu hayvanlar çok koşamazlar. Birer tane yakalayabilirseniz ne âlâ.

Heyecanlı bir bekleyişten sonra Bekir Amca:

— Haydi, demesiyle iki çocuğun saklandıkları yerden fırlamaları bir oldu. Adamcağız onlar gibi koşamadığı için:

— Ha gayret, ha gayret! diye olduğu yerde bağırıyordu.

Çocuklar olanca güçlerini bacaklarına vererek tavukları kovalamağa başladılar. Yerlerde sarmaşıklar ve dal kırıkları olduğu için zavallı hayvanlar çok koşamıyorlardı. Bir aralık Gündüz, onlardan birini sindiği bir sar-

maşık kümesi dibinde yakaladı. Koşarak Bekir Amcaya getirdi. Acar da bir tanesini yakaladı.

Bekir Amcanın sevincine diyecek yoktu. Yaban tavuklarını okşuyor ve:

— Eh kızım, eh kızım! diye söyleniyordu. Uzaklarda horoz, meraklı meraklı bağırıp, ormanı çın çın öttürüyordu.

O gün hemen iki yaban tavuğu, düzgün dallardan yapılan geniş bir kümes avlusunun içine bırakıldı. Yem verdiler, bir kap da su koydular.

İşin tatlı tarafı ertesi sabah oldu. Kapıyı açtıkları zaman, horozu yanında üç tavukla görmesinler mi? Hayvancağız tavukları aramağa gelmişti. Onlara da yemler atıldı. Nihayet bir kolayını bulup kümese kapattılar, böylece bir kümes sahibi de oldular.

Bekir Amca, o akşam onlara söyledi:

— Çocuklar Adası'nda daha başka hayvanlar da olmalı. Bak nelerden neler çıkıyor. Şimdi adayı gezme işini biraz daha sonraya bırakarak evimizin çevresini düzeltelim.

★

Ertesi sabah çocuklar yeni bir gayretle evin etrafını düzeltmeğe başladılar. Akıllı ve tecrübeli bir adam olan Bekir Amca, onlara yapılacak işi anlatıp, herkese ayrı bir iş verdikten sonra ormanda evin etrafına dikilebilecek gibi çiçekler ve çimler aramağa gitti.

Dönüşte işler hayli ilerlemişti. Fakat Bekir Amca elleri boş, ama yüzü de heyecandan kıpkırmızı kesilmiş, soluk soluğa dönmüştü. Ağzından çıkan ilk lâf:

— Yaban keçisi, demek oldu.

Ona en yakın bulunan Beşir korkudan dudakları titreyerek bağırmağa başlamıştı:

— Keşi, yaban keşisi, şok fena.

Bunu söyleyince de soluğu evde aldı. Çocuklar bir şey anlamamışlardı. Bekir Amca, Beşir'in arkasından bakarak:

— Ne korkak çocuk!

Diye söylendikten sonra anlattı:

— Su başına kadar gitmiştim. Orada gördüm, sipsivri boynuzlu bir yaban keçisi. Beni görünce öyle bir kaçtı ki. Hayvan sanki kanatlıydı.

Gündüz sordu:

— Yaban keçisi insana saldırır mı?

— Hayır, saldırmaz ama bir köşeye sıkıştırıp üstüne gidilirse kendini korumak için hayli dövüşür.

— Öyleyse korkacak birşey yok...

— Öyle deme. Burada hiç ummadığımız hayvanlar meydana çıkıyor. İster misin büyük yılanlar, arslanlar, kaplanlar filân karşımıza dikilsinler.

Çocuklar bir ağızdan:

— Korkma Bekir Amca, dediler. Elimizde tabanca, tüfek, bıçak, balta gibi silâhlar var. Hep bir olur, haklarından geliriz. Sonra evimiz çok sağlam. Oraya kapanıp kendimizi koruruz.

— Orası doğru. Her ne ise, madem ki adada keçi var. Biz ondan faydalanmalıyız.

— Nasıl faydalanacağız?

— Kementle.

— Kementle mi?

— Evet, siz bu işi bana bırakın. Sağlam iplerden birisini alıp su başına gideceğim. Güzel bir ilmek yapıp bir tuzak kuracağım. Haydi bakalım şu gemiden getirdiğimiz buğdaydan iki avuç getirin.

Çocuklar bu sözü iki ettirmediler. Su başına gidildi. Buğdaylar taze yaprakların üzerine kondu. Keçi yalnız bir tarafa gelebilsin, diye üç tarafı kapattılar, kapı tarafına da bir ilmek astılar. Keçi buradan ilerlemek iste-

yince ilmek boğazına geçecek ve geri geri çekilmek istedikçe kısılacaktı.

Tam bir buçuk gün heyecan içinde beklediler. Son çalıların arasında beklemek için Bekir Amca gitmişti. Onun çığlığına koşan çocuklar, var kuvvetiyle ipe asıldığını ve bu için ucundaki ilmeğin boynuzlu, inatçı ve azgın bir keçinin boynuna geçmiş olduğunu gördüler. Hem koşuyor, hem:

— Geliyoruz, aman bırakma! diye bağırıyorlardı.

Hep birden tepesine çullandıkları keçi, nihayet kaçamıyacağını anladı. Çocuklar onu ite kaka evin yanına getirdiler, acele ile hazırlanmış olan ahıra kapattılar.

Keçi sabaha kadar tepindi ve bağırdı. Fakat nihayet o da kurtulamıyacağını anlamış, iki gün içinde uslanmıştı. Bekir Amca hayvanı iyice bir muayene edince müjdeledi:

— Çocuklar, bizim keçi yakında yavrulayacak. İşte bu iyi. Demek bol bol süt içecek ve bir de keçi sürüsü sahibi olacağız.

Dört gün geçmeden keçi, orman kıyısına bağlanmağa başladı. Orada sevdiği otlardan yiyor, sarmaşıkları yoluyor, alçaktaki dalları kemirip filizlerini buduyordu.

Beşir bile ona alışmış, akşamları ahırına getirmeğe ve gündüzleri kova ile su götürmeğe başlamıştı.

Adaya düştüklerinin yirmi ikinci günü hava birden kararadı ve pek şiddetli bir yağmur yağmağa başladı.

Az zamanda orman tarafından gelen sel, çocukların özene bezene yaptıkları bahçeyi harap etti.

Toprak yolları bozuldu. Hattâ mutfağın içi göl gibi su oldu.

Bereket versin fırtına uzun sürmedi. Yoksa Beşir korkusundan ölecekti. Şimşekler çaktığı ve gök gürlediği müddetçe karyolasından çıkmamıştı.

Hava açıp sel çekilince ortalık tatlı bir toprak kokusuyla doldu. Bekir Amca çocukları alarak evin etrafını dolaştı ve:

— Sular için arklar açmayı unuttuk, dedi. İlk işimiz bu olsun, sellerin bahçemizi bozması ve mutfağa dolmaması için derin hendekler lâzım.

Ertesi sabah kuvvetli bir güneş vardı. Hep birden işe başladılar. Sellerin oyduğu yerler dolduruldu. Kazma kürekle işe girişerek ormandan gelecek suyu doğruca Kurtuluş limanına aktarılacak bir hendeğin açılmasına başlandı.

Yaman, hepsinden daha sabırsızdı. Bir taraftan çalışıyor, bir taraftan da çene yarıştırıyordu. Bir aralık Bekir Amcaya sordu:

— Adayı dolaşmağa ne zaman çıkacağız?

Bekir Amca:

— İlk yapılacak işlerden birisi de budur, dedi. Fakat ada hayli büyük. Ben bu göbekle yürüyemem. Evvelâ bizim sandalla etrafını bir dolaşalım. Sonra da yer yer gezer, üstünde yaşayan hayvanları tanır ve istediğimiz yerlere birer isim koyarız.

— İlkin adanın bir de haritasını yapalım.

— Olur ama, bu uzun iş. Hele şu acele olanlar bitsin de.

— Adayı sandalla dolaşacağız ama, bir de yelken lâzım.

— İyi akıl ettin bunu. Bizim sandala hemen bir yelken uyduralım... Çok şükür elimizde branda bezi var. Geceleri bununla uğraşırız. Haydi bakalım çok konuştuk. Şu hendek işi bir an evvel bitmeli. Bu bitince bizim sandal için güzel bir kayıkhane yapacağız. Yoksa güneşten tahtaları açılır.

Gündüzden sandalın boyu ölçüldü: Yapılacak yelkenin hesabını buldular. Hemen o gece branda bezinden

büyük bir üçgen kesildi. Kenarları tirfillenmesin diye ince bir amerikandan şerit geçirildi. Çocuklar çok sabırsızlanıyordu.

Ertesi sabah Bekir Amca, sandala uygun bir direk yapmak için Beşir ormanına gitti. İyi bir ağaç bulup haber verecek ve bundan düzgün bir direk yapılacaktı.

Bekir Amca'nın gitmesiyle çığlıklar koparması bir oldu. Ellerindeki kazmayı ve küreği bir tarafa fırlatan çocuklar, onun yardımına koştular.

Fakat iş korkulacak gibi değilmiş. Adamcağız onları yarı yolda karşılayıp parmağını dudaklarına koyarak:

— Aman susun! dedi.

— Ne var?

— Eşek.

— Eşek mi?

— Evet, bir eşek gördüm. Yanında sıpası da var.

Beşir, tabanları kaldırınca evin yolunu tutmak istedi ama, Bekir Amca onun cılız bileğinden yakaladı:

— Kaçma, hepimizin canı tatlı. Artık korkaklığı bırak, dedi.

Beşir, kendisine korkak denilmesine pek kızdı. Dudakları titreyerek:

— Ben kaçmıyorum, dedi.

— Ya neye sıvışıyorsun?

— İp getirecek.

— İp mi getirecek? İp ne olacak?

— Sıpayı bağlayacak.

— E...?

— Biz sıpayı eve götürecek, anası arkasından gelecek.

Bekir Amca:

— Yaşa be Beşir. İyi akıl ettin. Koş ipi getir, ama çabuk.

Beşir ipi getirinceye kadar ağaçların arkasına sak-

lanarak ilerleyen çocuklar dört taraftan sıpayı çevirdiler. Bu, parlak tüylü, minimini, yaramaz bir sıpaydı.

Çocukların en kuvvetlisi olan Gündüz, birden hayvancağızın üzerine atıldı ve boynuna sımsıkı sarıldı. Bunun üzerine hepsi üzerine çullandılar. Sıpacık kurtula-

mıyacağını anlayınca bağırdı. Uzaktan anası sökün etti. Sıpasını kurtarmak için koşmağa başladı. Çocuklar korkmuşlardı fakat Bekir Amca:

— Sakın bırakmayın, diyordu. Ben anasını karşılarım.

Adamcağız kollarını sallaya sallaya:

— Eh kızım, meraklanma, gel, gel, gel bakayım kızım.

Diye hayvanı tutmağa çalıştı. Çocuklar ite kaka sıpayı evin önüne götürdüler. Gündüz bağırıyordu:

— Beşir, nerede kaldın, hani ip?

Karyolalardan birisinin altına saklanmış olan Beşir, korka korka çıkarak ipi aldı, usulcacık kapıyı araladı, dışarıda çekinilecek birşey olmadığını anlayınca çıktı.

Fakat sıpayı bağlamağa lüzum kalmadı. Bekir Amca ana eşeği tutmuş, okşayarak avluya getiriyordu.

Hemen onun boynuna bir yular yaptılar ve ağaçlardan birisine bağladılar.

Hayvan epeyce debelenip kurtulmağa çalıştı ama, sonunda rahat durdu... Hele Bekir Amca'nın, getirdiği bir avuç buğdayı yiyince keyfi yerine geldi.

Öğle vakti olduğu halde Bekir Amca çocuklara:

— Haydi bakalım, dedi. Bu misafirlere yatacak bir yer hazırlamalıyız. Hemen bir çardak yapalım. Üzerini otlarla kapatırız. Eğer üstü akmazsa eşekler açıkta pek güzel barınırlar. Neclâ şimdi ona bir örtü diksin. Biz çardağı kurmağa bakalım.

El birliğiyle, evin yanında seçilen bir yere çardak yapıldı. Sade üstünü değil, yanlarını da sık çit halinde ördüler. Hava kararınca eşek buraya bağlandı.

O gece Bekir Amcanın keyfiye diyecek yoktu.

— Çocuklar, diyordu. İşte şimdi bir de eşeğimiz var. Hemen bir küçük araba yaparız. Adayı dolaşırken,

ormandan odun filân taşırken bize çok faydası dokunur. E, bizim eşeğe ne isim koyacağız? Acar sen söyle bakayım.

— Karakaçan, diyelim.

— Aferin sana. Peki sıpaya ne isim kopacağız. Güzin?

— Oo, Bekir Amcacığım, bu güzel ve parlak tüylü sıpaya Kadife demek lâzım.

— Ha şöyle işte. Onların da isimleri bulundu. Fakat daha bizim keçiye isim koymadık. Haydi bakalım kendini göster Beşir.

Beşir sırıtarak:

— Şeytan, Şeytan, dedi.

— Şeytan mı? İşte tam keçiye yakışacak bir isim. Fakat çocuklar, artık hayvanlarımız çoğaldı. Evin arkasına güzel bir ahır yapalım. İki gün adamakıllı çalışalım. Üçüncü gün de adayı dolaşmağa çıkarız.

★

İki gün, çok erken kalkıp, hava kararıncaya kadar çalışan çocuklar dört bölmeli güzel bir ahırın taslağını ortaya çıkardılar. İşin ağır tarafı bittiği için Bekir Amca:

— E, artık, dedi. Dinlenmeği hakettik. Yarın sabah yanımıza yiyecek alarak erkenden yola çıkalım.

Çocuklar meraklarından gece uyuyamadılar. Sabahleyin pek erken kalktılar. Keçi ile Karakaçanı evin yanında otlak yere bağladılar. Toraman da başı boş olarak bırakıldı. Tavukla horoza yem serpildi. Hepsine ayrı ayrı su kondu. Sonra yiyecek, içecek, silâh gibi lüzumlu eşyayı alıp Kurtuluş limanına indiler.

Bekir Amca sandalın baş tarafına daha yakın bir yere taban çıkmış ve ortasını delerek direği ortaya oturt-

muştu. Bu direk tepesinden iple yanlara ve öne, arkaya bağlanmış, tepesine de uydurma bir makara bağlanmıştı.

Eşya içine konduktan sonra sandal denize sürüldü. Hepsi bindiler ve sırıkla kumlara dayanarak açıldılar.

Gündüz'le Yaman küreğe geçmişlerdi. Bekir Amca dümen tutuyordu. Herkes yerli yerine yerleşti.

Kıyıdan beş, altı metre kadar açılıp, küçük bir burnu dönünce rüzgârı buldular. O zaman Bekir Amca:

— Fora yelken! diye bağırdı.

Gündüz'le Acar yelkenlere asıldılar. Yelken ağır ağır direğin tepesine kadar çekildi ve çabucak şişti.

Şimdi arkadan gelen rüzgârla şişen yelken, sandalı biraz yana yatırmış ve baş tarafında köpüklü bir dalga belirmişti!

Doğrusu Beşir bile bu gidişe doyum olmayacağını söylüyor ve keyifleniyordu. Çocuklar ve Bekir Amca yakından geçtikleri kıyıları heyecanla seyrediyor, birdenbire bir ağacı, bir kaya çıkıntısını gösteriyorlardı.

Bekir Amca saatine bakmış ve sabahın sekizi olduğunu söylemişti. Ada çevresini kaç saatte dolaşmış olduklarını anlamak istiyordu.

Yaman'ın elinde bir kâğıt vardı. Bekir Amcanın yanında duruyor ve kıyının girinti, çıkıntısını kâğıda çiziyor, adanın ilk harita taslağını yapmağa çalışıyordu.

Hareketlerinden tam iki saat sonra, ince, uzun bir buruna rastladılar. Bekir Amca:

— Çocuklar, dedi. Buraya Yılan Burnu diyelim.

Yılan burnu yazıldı, orasını döner dönmez gayet güzel bir kumluk görüldü. En küçük bir taşı bile olmayan ve genişçe bir koyun içinde bulunan bu kumluğa «Çocuklar Plâjı» adı verildi. Bekir Amca pusulaya bakarak:

— Adayı dönüyoruz, dedi. Deminden beri güneye gidiyorduk. Şimdi doğuya döndük, gittikçe de kuzeye yaklaşıyoruz. İşte rüzgâr da iskele baş omuzluktan gelmeğe başladı. Yelkeni sola alın.

Bu işi Gündüz'le Acar hemen yaptılar. Artık eskisi kadar hızlı gidemiyorlardı. Sandal on beş metre kadar genişlikte bir limana daha girdi. Bu limanın ne kadar süreceğini anlamak için yola devam ettiler. Şimdi hem sağlarında, hem sollarında kara vardı. Sandal ortadan gidiyordu. Öğle vakti olduğu için karınları acıkmıştı. Bir an önce limanın sonunu bulmak isterlerken soldaki kıyı bitti. O zaman, Bekir Amca:

— Çocuklar, dedi. Bizim liman zannettiğimiz yer, meğer bir boğazmış. Bakınız soldaki kıyı bitti. Bundan anlıyoruz ki, bizim adamıza bitişik küçük bir ada var. Buraya Yeni Ada diyelim. İsterseniz yemeğimizi bu adada yiyelim.

Sandal boğazın en dar yerine getirildi. Yelken indirildi. Baştankara ederek dışarıya çıktılar ve yiyecek paketlerini yanlarına alarak palmiyelerin altına kuruldular.

Bu yeni ada pek büyük değildi. Bulundukları tepeden her taraf görülüyordu. Beş, on hurma ağacı tepeyi süslemişti.

Yemek ve dinlenme bir saat sürdü. Geç kalmaktan korkarak ağaçlıktan inmeğe başladılar. En önce koşan Beşir, birdenbire durdu ve avazı çıktığı kadar bağırmağa başladı:

— Deniz yok. Deniz yok.

Gündüz bağırdı:

— Deniz yok olur mu? Sen kaçırdın sanırım.

Beşir tepiniyordu:

— Deniz yok, deniz gitmiş. Koşun koşun.

Hepsini bir merak sardı. Bir de Beşir'in yanına gelip baktılar ki, Yeni Ada ile Çocuklar Adası arasındaki dar boğaz ortadan kalkmış. Sandal bir tarafına devrilmiş yatıyordu.

Çocuklar âdeta korkmuşlardı. Bekir Amca:

— Anlaşıldı! diye bağırdı. Bak, ben bunu aklıma getirmemiştim.

Acar:

— Hangisini? dedi.

— Canım «Gel - Git» i bilirsiniz, ayın da bizim üzerimizde bir çekiş kuvveti vardır. Kabarma zamanında ayın kuvveti suları çeker. İnme zamanında da sular alçalır. İşte biz şimdi inme zamanındayız. Sular çekildi, sandal da karaya oturdu. Siz bunu coğrafya kitaplarınızda okumadınız mı?

— Biz okuduk, ama görmemiştik.

— Göremezsiniz ya. Bu ekvatorda pek fazla belli olur. Hele yatık kıyılarda ay, suları dört metre kadar çekip yükseltir.

Neclâ:

— Nasıl çekiyor Bekir Amca? diye sordu.

— Kızım, sen çekiş kuvvetinin ne olduğunu okumadın mı?

— Okudum ama unuttum.

— Okulda öğrenilen herşey faydalıdır. İnsan anlayarak, önem vererek bellemeli.

— İyi ama, ay bizden küçük. O bizi çekemez, biz onu çekeriz.

— Bak sana anlatayım. Sen de dinle Beşir. Ay, dünyadan kırk dokuz defa daha küçüktür. Dünya çekiş kuvvetiyle onu boşlukta tutuyor.

Beşir bağırdı:

— Uçurtma gibi iple mi tutuyor?

— Dünyanın ipi, kuşağı yoktur. Ayı âdeta emiyor.

— Ağzı mı var?

— Beşir oğlum. Sen beni terleteceksin. Sus da dinle. Dünyanın emiş kuvveti var. Kendi çevresinde dönen bütün yuvarlaklarda bu kuvvet vardır. Ay da kendi çevresinde dönüyor. Onun da bir çeşit kuvveti var. Bu kuvveti dünyamızın sularında görüyoruz. Şimdi, bizim dünyamızın da kendi çekiş kuvveti olmasaydı, meselâ ay Beşir'i tuttuğu gibi...

Beşir, bir çığlık koparark Bekir Amca'nın bacaklarına sarıldı. Çocuklar gülmeğe başladılar. Bekir Amca:

— Haydi bakalım, dedi. Yolumuz daha çok uzun. Şu kumların üzerinden sandalı sürükleyerek denize indirelim.

Bu iş epeyce güç oldu. Sandal en yakın yere indirildi. Tekrar yelken açıldı. Küreklerin yardımı ile ilerlemeğe devam ettiler.

Bu gidiş dört saat sonra yine durdu. Çocuklar yorulmuşlardı. Bulundukları kıyıda büyükçe bir dere denize akıyordu. Bu dereden içeriye sandal da girebilirdi. On metre kadar sokuldular. Dere bundan sonra daralıyor ve çok kuvvetli bir akıntı ile kayaların arasından akıyordu. Yanda güzel bir ağaçlık vardı. Bekir Amca:

— Şurada biraz dinlenelim, dedi.

Sandalı çağlayanın yanıda, kumluğa çektiler. Çocuklar büyük bir sevinçle ağaçlığa doğru koştular. Güzel bir setin üzerinde salkım salkım hurma vardı. Hepsi bu ağaçlara tırmanmak için koşuşurken Beşir birdenbire bağırdı:

— Janavar, janavar.

Eliyle ağaçların altında otların arasını gösteriyordu. Bekir Amca o sırada oraya çıkmış, derin bir nefes almağa çalışıyordu. Neclâ, Beşir'in bağırmasından korkmuştu. Zaten Beşir de Bekir Amcanın bacakları arasına saklanmağa uğraşıyordu. Adamcağız soluk soluğa:

— Hani, nerede canavar? diye sordu.

Çocuklar alay ediyorlardı. Fakat Bekir Amca otların arasına bakınca haykırdı.

— Bir tavşan!

Evet, orada bir tavşan vardı. Hareketsiz yatıyordu. Neclâ:

— Ah, ne iyi! diye koştu.

Bekir Amca çiftesini doğrultarak vuracaktı ama, birden durdu:

— Tavşan bu kadar gürültüyü duyar da kaçmaz olur mu?

O da gidip baktı. Otların içinde yatan hakikaten tavşandı. Fakat bu karalı, beyazlı güzel hayvancağızın canı çoktan çıkmıştı. Bekir Amca onu ensesinden tutup kaldırdığı zaman şiddetle bağırdı.

Zavallının gözleri evlerinden uğramış ve rengi sapsarı olmuştu. Olduğu yere çöktü. Elleri ve dudakları titriyordu. Çocukların hepsi onun etrafına sokuldular. Neclâ ile Güzin ağlamağa başlamışlardı. Gündüz, Bekir Amcanın yanına diz çökerek sordu:

— Rahatsız mısınız amca?

Bekir Amca titreyen eliyle tavşanı gösteriyordu, dudakları kıpırdıyor, fakat sesi çıkmıyordu.

— Amca ne oldu?
— Bak, bak şu hayvana bak.
— Gördük Amca. Nihayet bir tavşan.
— Tavşan ama vurulmuş.
— Ne olur vurulmuşa, bize ne?
— Oğlum, oğlum, iyi bak. Hayvanı bir okla vurmuşlar. Demek buraya vahşiler geliyor.

Hepsi birden Bekir Amcayı bırakıp tavşana baktılar. Bekir Amca:

— Durmıyalım, durmıyalım burada, dedi. Şimdi vahşiler karşımıza çıkarsa nasıl baş edeceğiz?

Yüzü hâlâ eski rengini alamamıştı.

★

Dönüş çok tatsız oldu. Hepsi korku içerisinde kalmışlardı. Kızlarla Beşir ağlıyor, ötekiler arkalarından vahşîler geliyormuş gibi küreklere sarılıyorlardı.

Kurtuluş limanına geldikleri zaman karanlık basmıştı. Sandaldaki eşyayı yüklenerek eve koştular. Ev bıraktıkları gibi duruyordu. Hemen hayvanları içeriye aldılar.

Bekir Amcanın korkusu geçmemişti. Hep kötü kötü düşünüyordu. Çocuklar onu avutmak istediler ama söz dinlemedi:

— Demek buraya yakın küçük adalar var, diyordu. Vahşîler buraya kadar geliyorlar.

Gündüz sordu:

— Bu vahşîler acaba yamyam mıdır?

— Zannetmem. Fakat beyaz insanlara düşmandırlar. Bizi öldürmek, hiç olmazsa esir almak isterler.

— Canım biz de kendimizi koruruz. Elimizde silâhımız var. Evimiz de çok sağlam.

O gece yorgun oldukları halde, düşündüler, uykuları kaçtı. Ancak iyi bir uyku çektikten sonra sabahleyin neşeleri yerine geldi. Çocuklar bir araya toplanmış, vahşîleri nasıl kovalıyacaklarmı düşünüyorlardı.

Ahırın kalan kısmını o gün tamamladılar. Hayvanları artık yeni ahırda yatıracaklardı. Bekir Amca onlara evin etrafından uzaklaşmamalarını söyledi. Daha yapılacak bir yığın iş vardı: Kayıkhane ve tarlalarla uğraşmaları gerekiyordu.

Çocuklar eskisi gibi neşe içinde çalışıyorlardı ama, Bekir Amca düşünceliydi. Hep sinirli sinirli etrafına bakıyor, geceleri uykusu kaçarak oturuyor ve tüfeğini yanı başında tutuyordu.

Silâh olarak ellerinde bir Bekir Amcanın yedi kurşun atan, iki de saçma atan bir tüfek vardı.

Okla vurulmuş tavşanı gördükleri ve adaya vahşîlerin geldiklerini anladıkları günden iki gün sonra, gene o gecesini uykusuz geçiren Bekir Amca, sabahleyin çocukları çevresinde topladı. Bu toplantıda Beşir de bulunuyordu.

Bekir Amca onların yüzlerine sevgi ile baktıktan sonra:

— Çocuklarım, dedi. Bu ada çok verimli bir yer. Üzerinde yemiş ağaçları var. Anlaşılıyor ki buraya yakın olan adalardaki vahşîler gelip yemişleri topluyor. Bizi görürlerse ya çiğ çiğ yerler, yahut da ateşte kızartırlar.

Neclâ ile Güzin ve Beşir ağlamağa başlamışlardı. Gündüz hepsinden daha büyüktü. On beş yaşına basmıştı. Göğsünü kabartarak:

— Hele bir gelsinler, dedi. Elimizde silâh var. Hepsini, bir bir yere sereriz.

Bekir Amca:

— Aferin oğlum, dedi. Ben de size biraz cesaretli olmanızı ve sırasında tam bir er gibi dövüşmenizi söyliyecektim.

Yaman:

— Orasını merak etme Amca, dedi... Elimizden geleni yaparız.

Turgut da:

— Biz hazırız, dedi.

Acar on iki yaşında olduğu halde kaşlarını çatmıştı:

— Hele bir gelsinler...

Bekir Amca göğsünü şişirerek:

— Cesaretinize diyecek yok, dedi. Fakat sadece cesaretle iş bitmez. Daha hiç biriniz silâh kullanmasını

bilmiyorsunuz. Talime bugünden başlıyalım, hem nişancılığı, hem de silâh kullanmasını öğreniriz.

Bu haber çocukları pek çok sevindirdi. Neclâ ile Güzin bile:

— Bize de öğret Amcacığım, diye yalvardılar.

Ellerinde koca bir torba fişek vardı. Bu torbayı boşaltıp saydılar. İçinden tamam bin beş yüz fişek çıktı.

Bekir Amca:

— Çocuklar, dedi. Mümkün olduğu kadar bu fişekleri az harcarız. Elimizde av fişeği de var. Ellişer kurşun atsanız, pekâlâ nişan almasmı öğrenirsiniz. Tam iki yüz elli fişek eder. Elli tane de boşa gitse üç yüz yapar. Bin iki yüz fişeğimiz kalır. Benim tabancamın iki yüz elli kurşununu saymıyorum. İyi savaşanlar ve iyi atıcı olanlar bu silâhlarla dünyaya kafa tutarlar. Göreyim sizi.

Bekir Amca onlara o gün tüfeklerin kullanılmasını öğretti. Ertesi gün de ilk defa atış talimi yaptılar. Bekir Amca onların dikkatlerinden çok memnundu. Güzinle Neclâ bile iki gün içinde onar tane fişek yaktılar. Onların bu hali Beşir'i de gayrete getirdi... Çikolata rengi elleriyle tüfeği yakaladı. Bekir Amca'nın «aman dikkat!» demesine vakit bırakmadan omuzladığı gibi Bekir Amca'nın diktiği nişan tahtasmdaki adam resmine, hedefe bir kurşun gönderdi.

Tüfeğin patlamasıyla Beşir'in yere yuvarlanması bir olmuştu ama Gündüz, nişan tahtasına gittiği zaman adam resminin tam ortasından kurşunun tahtayı delip geçmiş olduğunu görmesin mi?

Hepsi kahkahalarla gülüyor, Beşir'i kutluyor, elini sıkıyor ve ona cesaret veriyorlardı. İşte böyle bir rastlayışla ilk kurşunu tam hedefe yapıştıran Beşir de ötekilere parmak ısırtacak kadar kahraman kesildi... Ne

zaman vahşîlerden konuşulsa yerinden fırlıyor, sanki elinde tüfek varmış gibi yaparak nişan alıyor, sonra da:

— Bom fiş... Kovik! diye bağırıyordu.

★

Günler geçtikçe vahşîleri unutur gibi oldular.

Rahata kavuşan eşek onlara pek alışmıştı. Artık başı boş dolaşıyor, akşamları kendi kendine ahıra geliyordu. Tam bir hafta çalışarak dört tekerlekli bir araba meydana getirdiler. Bu arabanın üstüne de çatı yapıldı. Artık Bekir Amca yorulmadan gezebilecekti. Karakaçan ilk defa bu arabaya koşuldu. Biraz huysuzlandı ama, sonunda o da alıştı. Şöyle, Çocuklar Adası'nın içerisine doğru bir gezintiye çıktılar.

Dönüşte yine bir arada toplandılar. Bekir Amca:

— Çocuklar, dedi. Pazar günlerimizi gezilere ayıralım. Yavaş yavaş adayı tanırız. Öteki günler için de programla çalışmak lâzım. Turgut sen yaz bakalım. Sabahleyin altıda kalkıyoruz. Onbeş dakikada herkes yıkanıp hazır olacak ve bahçede toplanacak. Tam kırkbeş dakika jimnastik yapacağız. Saat yediden, yedi buçuğa kadar kahvaltı. Sekize kadar tüfek talimi. Bundan sonra Neclâ ve Güzin yemeğe, ev işlerine bakacaklar. Biz tarlada, ağırda çalışacak, yapılması lâzım olanları yapacağız. Günlük programımız bu!... —

Turgut kâğıdın üzerine güzelce yazdı. Çocukların hepsi imzaladılar. Öğle yemeği on ikide olacaktı. Akşam yemeğine kadar tekrar çalışacak, akşam yemeğinden sonra Bekir Amca ders verecekti.

Bundan sonra yapılacak işler sıralandı:

Kayıkhane yapılacak,

Eldeki tohumlar ekilecek.

Odun taşınacak.

İşte, işler böyle sıralandı ve çocuklar çalışmağa başladılar. Kayıkhane işi kolaydı. Kumsalın, denizin erişemiyeceği bir yere bir çatı yapılacak ve kayık akşamları buraya çekilecekti.

Kurtuluş limanının önünde bir dalga kıran da yapmak lâzımdı. Sığlık olan yere büyük taşlar getirip atmayı düşündüler. Sonradan kumlar temizlenecek ve liman daha uygun olacaktı. Fırtınalardan korunacaklardı böylece.

Gündüz'le Turgut kıyıda taş aramak için sandalla Kurtuluş limanının yanındaki kayaları dolaşıyorlardı.

Gündüz birden haykırdı:

— Turgut şuraya bak, şuraya! Görüyor musun?

Turgut arkadaşının işaret ettiği yere bakınca kayaların arasında bir mağara ağzı gördü. Çok yakınına gelinmeyince görülmeyen bir büyük delik.

İki arkadaş, sandalı deliğin ağzına yaklaştırdılar. Kayaların içerisi oyuktu. Deniz bu mağara ağzından içeriye giriyordu.

Gündüz'le Turgut hemen Kurtuluş limanına dönerek işi Bekir Amcaya anlattılar. Bekir Amca:

— Büyük bir mağara mı? diye sordu.

Düşünmeye başlamıştı. Gündüz:

— Deniz içerisine giriyor, dedi. Eğilip baktık. Sonunu göremedik.

— Haydi gidelim görelim şurasını.

Hemen evden radyum lâmbası getirildi. Çocuklar sandala doldular. Gündüz küreklere asıldı ve mağaranın önüne geldiler.

Turgut, kanca ile taşları tutup sandalı yanaştırdı. Elinde, yolda yaktığı radyum lâmbası ile küçük deliğin ağzına girmek istedi. Fakat Bekir Amca bağırdı:

— Acele yok. İçeride zehirli gazla dolu olabileceğini unutma.

Turgut durdu. Fakat onlarla beraber gelmiş olan Toraman şiddetle havlıyarak delikten içeriye atıldı. Bir dakika geçmeden içerde sesi boğuklaştı.

Bekir Amca, Turgut, Gündüz, Neclâ merak ve heyecanla beklediler. Toraman bir iki dakika sonra tekrar dışarıya çıktı. Hayvan sabırsızlıkla haykırıyor, kuyruğunu sallıyor ve onları içeriye davet ediyordu. Bekir Amca:

— Haydi, dedi. Eğer mağarada zehirli gaz olsaydı Toraman'a da tesir ederdi. Biz yine ihtiyatlı bulunalım.

Gündüz, sandalı bir iple kayalara bağladı. Kürekleri içeriye yatırdı. Önde Turgut, arkada Gündüz, sonra Bekir Amca ile Neclâ köpeğin peşi sıra mağaraya girdiler.

Delik dar olduğu için Bekir Amca zorla sığmıştı. Fakat içeriye girer girmez mağaranın ağzı genişlemiş ve ayakta rahat rahat yürümeğe başlamışlardı.

Mağara on metre kadar ileriye düz gittikten sonra Çocuklar Adası'nın Kurtuluş limanının solunda bulunan yüksek kayaların içerisine boydan boya uzanıyordu.

Köpek bir an içinde her tarafa saldırmış, koklamış, dolaşmış, öyle tehlikeli bir hayvan filân görmemişti.

Yalnız Bekir Amca ihtiyatı elden bırakmıyordu. Her tarafı dikkatle gözden geçirdikten sonra gördüklerini anlatmağa başladı. Çocuklar onun çevresini sarmıştı:

— Güzel bir mağara, diyordu. Bu sağlam granitler içinde bir kil veya çürük taş tabakası varmış. Sular bunları eritmiş, şu içeriye girdiğimiz ağızdan denize götürmüş. Bu muhakkak böyle olacak.

Gündüz sordu:

— Peki ama su nerede?

Bekir Amca biraz düşündükten sonra:

— Orasını bilmem, dedi. Belki kayaların üzerinde gördüğümüz o geniş düzlükte yağmur suları toplanıyor, veya fırtınalı havalarda dalgalar oraya kadar çıkıyor. Çatlaklardan sızan su içeriye giriyor.

— Biz kayaların üzerine çıktık. Orada ne bir çatlak var, ne de öyle fazla su toplanacak çukurlar.

— İyi dikkat etmişsin. Şu halde bu mağarayı açan deniz değil, tatlı sudur. Bak şu taşlara, pırıl pırıl granit. Üzerinde gördüğümüz sarı çamur da, buranın bir kil tabakası ile kaplı olduğunu anlatıyor. Evet, büyük bir kil damarı varmış. Bu kil suyu tutar. Aşağıya geçirmez. Fakat kuvvetlice bir akıntı kili zamanla çürütüp kendisine karıştırarak sürükler.

— Fakat haniya o su?

— O su, bizim ormanda, yani Beşir ormanında gördüğümüz kaynaktır. Kayaların içinden fışkırarak akıyor Çocuklar Adasında yüksek bir yayla ve henüz gezmediğimiz o büyük dağın topladığı su derinlikleri kil tabakası üzerinde bir yol bularak ormana kadar gelmiş ve bu kayaların altından denize akmış. Sonradan ormanın kayalıkları arasındaki yol su tabakasiyle patlamış ve su

kendisine yeni bir yol bularak akıp gitmeğe başlamış. İşte mağaranın dibinde gördüğümüz şu kum ve kille karışık düzlük burayı açan bir su olduğunu bize anlatıyor.

Bekir Amcanın bu buluşu yerinde idi. Çocuklar birşey diyemediler. O sözünü şöyle bitirdi:

— Mağaranın tepesine bakıyorum, hiç bir çatlak yok. Bu kayaların çökmesi akla bile gelmez ama biz bir kere üzerinde ne kadar kaya kalınlığı bulunduğunu ölçeriz. Denizden gelen koridor on metre kadar var. Sonra yol birden sağa ve sola ayrılıyor. Üç beş metre kadar tutuyor. Soldaki ise iki mislinden fazla. Haydi çıkalım çocuklar.

— Çıkalım, dedi çocuklar.

Bir kere daha etraflarını seyredip mağaranın ağzına doğru yürüdüler. Bu koridor bir yokuş halinde iniyordu. Yarı yerinden sonrası deniz kumu ile kaplıydı. Bekir Amca:

— Çocuklar, dedi. Deniz yükseldiği zaman su buraya kadar çıkıyor. Ama çabuk olalım. Sonra on iki saat burada kapalı kalırız.

Sandal olduğu yerde duruyordu. Hepsi içine girince Turgut küreğe geçti. Oradan ayrılırken Bekir Amca kayalığı bir de dışarıdan seyretti.

Dışarda kalıp onların mağaradan çıkışlarını sabırsızlıkla bekleyen Neclâ, Acar, Yaman, Beşir merakta kalmışlardı. Gündüz:

— Koskoca bir mağara, dedi. İşte bu kayaların altı. Oraya tekrar gideriz. Siz de görürsünüz.

Artık limanda çalışmağa hevesleri kalmamıştı. Bu mağaranın bulunuşu onlara büyük bir heyecan vermişti.

Bekir Amca ile geniş kayaların üzerine çıktılar.

Fırtınalı havalarda denizin dövdüğü bu kayalar gayet sağlamdı. Aralarında hiç bir çatlak görünmüyordu.

Ormana doğru gittiler. Kayaların arasından fışkırarak akan ve geniş bir göl halinde toplandıktan sonra kayaların daha ilerisinden denize akan kaynağı seyrettiler.

O gece, Bekir Amca, yemekten sonra:

— Çocuklar, dedi. Adada gördüğümüz yemişler, bitkiler, ısı derecesi bana Ekvatora çok yakın olduğumuzu gösteriyor. Ekvator nedir bakayım?

Coğrafya notları hiç bir zaman üçten yukarıya çıkmamış olan Yaman, Bekir Amcanın kendisine baktığını görünce biraz kızardı. Bekir Amca geceleri ders verirken kullandığı mürekkeple siyaha boyanmış olan tahtanın üzerine bir dünya resmi yaptı.

— Dikkat, dedi. İşte şu üzerinde yaşadığımız dünyadır. Şurası Kuzey, şurası da Güney kutbu. Bir karpuzun üzerinde bazan mandaline gibi dilimler görürsünüz. İşte yeryüzünü coğrafyacılar, böyle iki kutup arasına çizdikleri dilimlere ayırmışlardır.

Yaman, can kulağıyla dinliyordu:

— Koskoca dünyaya kutuptan kutuba çizgi çekilir mi? dedi.

Bekir Amca gülümsedi:

— Oğlum, dünyaya çizilmez ama, haritaya çizilir. Hangi çizginin nereden geçtiği de anlaşılınca iş kolaylaşır. Bu çizgiler kaç tane?

— Yüz seksen, değil mi? Ha, şey üç yüz altmış tane.

— Evet. Dünyayı üç yüz altmış çizgisi olan bir mandalinaya benzetebiliriz. Peki ekvator nedir?

— Ekvator, dünyanın kuşağı.

— Tamam. Dünyayı bir fıçıya benzetirsek tam ortasına gelen çember Ekvator adını alır.

Çocuklar dikkatle dinliyorlardı. Bekir Amca:

— Size coğrafya dersi vermeğe kalkmadım, dedi.

Bu akşam ders yok. Nerede bulunduğumuzu bildirmek istiyorum. İşte biz Ekvatora yakın bölgelerde bulunuyoruz. Adanın bitkileri, sıcaklığı bunu gösteriyor.

Gündüz sordu:

— Peki, Ekvatorda olsak ne olur?

— Ne mi olacak? Sabırlı ol. Buralarda hava çok defa ayni sakinliği muhafaza eder. Fakat bir de fırtına koptu mu, büyük zararlar verir. İnsan, ağaç, ev diye bir şey dinlemez. Tam bir kasırga kopar. Pek seyrek de olsa bilhassa yaz aylarında böyle korkunç fırtınalar bizim adamızı da yoklayacaktır. Ağaçlar yerlere kapanacak, yağmur bir deniz gibi tepemize inecek, bir takım kaya parçaları ve ağaç kütükleri havada uçacak, ne diyeyim size, işte korkunç bir fırtına olacaktır.

Çocukları bir düşüncedir aldı. Bekir Amca onların durgunluğunu görünce:

— O kadar korkmayınız, dedi. Allah'tan olacak ki bu mağarayı bulduk. Oturmak için oraya yerler yapalım.

Dizleri birbirine vuran Beşir, hafif hafif esen rüzgârı dinliyordu. Onun haline güldüler. Sonra Gündüz:

— Amca, dedi. İlk işimiz bu mağaranın ağzını büyütmek olsun.

— Ben bunu doğru bulmam. Bize kara tarafından bir kapı lâzım.

— Kayaları mı deleceğiz?

— Evet. Fakat yarın bir kere mağaraya gidip dolaşacağız. Bu akşam ders yok. Tahtadan büyük bir gönye, bir şakul, bir, iki tane de güzel ve muntazam sırık lâzım. Bunları mağaranın tavanında ne kadar kalınlık olduğunu ölçmek için kullanacağız. Sonra da kapı için en az kalınlık bulunan bir yeri seçeriz.

Yeni iş, onlara yeni heves veriyordu. Düzgün bir ağaçtan büyük bir gönye yaptılar. Sonra sırıklar ve şakul hazırlandı. Bu işler geç vakte kadar sürdü.

Sabahleyin erkenden kalkıldı. Kızlar evin işlerine daldılar. Erkeklerin bir kısmı hayvanlara baktı, jimnastik, atış talimi ve kahvaltı tamam olunca hep birden mağaraya gidilerek gezildi. Sonra kızlar tekrar eve döndüler.

Deniz masmavi ve durgundu. Sandal hiç kımıldamıyordu. Bekir Amca:

— Evvelâ deniz yüzünden kayanın tepesinin ne kadar tuttuğunu bulalım, dedi. Bunu denizden ölçmemiz kolay olacak. Birimiz kıyıda bulunacak, ince ipin ucunu tutacak.

Gönyenin sandala paralel olarak tutturulması kolay oldu. Kimse sandalı sarsmamak için yerinden kımıldamıyordu. Bekir Amca gönyenin altından kayalarda bir yeri peyledi. Turgut yavaş yavaş sandalı kıyıya doğru çekiyordu. Bekir Amca gönyenin tam sivri ucundan kayanın tepesini görünce bağırdı:

— Dur!.

Sandal durdu. O zaman gönyenin dibi ile kıyıdaki ip çözüldü. Tamam altı buçuk metre gelmişti. Bekir Amca:

— Gönyenin denizden yüksekliği de tam bir metre yirmi santim, dedi. Şu halde kayanın tepesi, yani düzgün yeri, deniz yüzünden tamam yedi metre yetmiş santim. Şimdi mağaranın içindeki üç yol ağzının denizden yüksekliğini bulalım.

Bu iş biraz uzun sürdü. Fakat gönye ile, şakulle bunu da başardılar. Mağaranın içinin denizden iki metre kırk santim yüksek olduğu anlaşıldı. Bundan sonra yer ile tavanı öltçüler. Üç metre yirmi santim de o geldi. Bekir Amca hesabını yaptı:

— Şu bastığınız yerin denizden yüksekliği iki metre kırk santim. Tavanımız üç metre yirmi tutuyor, eder beş metre altmış santim. Halbuki kayanın üstü deniz yüzünden yedi metre on santim kalır... Demek ki mağaranın üstündeki iki metre on santim kalınlığında bir

yer var. Bu çok iyi. Şimdi mağaranın tam bir plânını çıkaralım. Kara tarafından en az kaya kalınlığını bulmaya çalışalım.

Bu iş akşama kadar sürdü. Nihayet kayaların ormana bakan yüzünde ancak bir metre kadar kalınlık bulunduğu anlaşıldı.

Ertesi sabah avadanlıkları Gündüz'e yükleyen Bekir Amca orman tarafındaki kayaları iyice gözden geçirdi... Eliyle bir yeri işaret ederek:

— İşte şuradan lâğım açarız, dedi.

— Çocuklar haykırdı:

— Lâğım mı?

— Evet. Kayaya yirmi santim kadar bir delik deleceğiz. İçerisine av fişeklerinden çıkarttığımız barutu dolduracağız ve fitille ateş verildi mi kıyametler kopacak.

Evvelâ kalemle küçük bir delik açıldı. Sonra bir demirle vura vura deliği derinleştirmeğe başladılar. Bu iş pek ağır gidiyordu. Fakat çocukların biri yorulunca öbürü iş başına geçiyor, gayretle çalışmağa başlıyorlardı.

O akşam iş yarıdan fazla ilerledi. Ertesi gün, öğleyin delik hazırdı. Bekir Amca hazırladığı barutu deliğe doldurdu. İyice bastırdı. Pamuktan büktüğü bir de fitil hazırladı ve bu fitili fazla ıslattı.

İşler tamamlanınca çocukları uzaklaştırıp bir yerde topladı. Gündüz'ü yanına alıp tekrar oraya gitti ve:

— Al şu kibrit kutusunu, dedi. Ben gideceğim. Sana ıslık çalınca hemen fitilin şu ucunu tutuştur ve bütün hızınla koşarak yanımıza gel! Yoksa havaya uçarsın!

Bekir Amca soluk soluğa geri döndü ve iki parmağını ağzına sokup kuvvetli bir ıslık çaldı.

Onun ıslığından bir dakika sonra Gündüz'ün koşarak geldiği görüldü. Çocuk onların yanına varınca Bekir Amca sordu:

— Tutuşturdun mu?

— Evet.

— Yanıyor mu?

— Yanıyordu.

— Bekleyelim.

Bu bekleyiş onlara çok uzun geldi. Başlarını o tarafa çevirmiş ve nefeslerini tutmuşlardı.

Birdenbire yer sarsılır gibi oldu. Kulakları patlatan bir gürültü işitildi. Kayalıkların üzerinden bir duman yükseldiğini ve taş parçalarının uçtuğunu gördüler. Hattâ bu taşlardan biri onların çok yakınına düştü.

Bekir Amca:

— Haydi yürüyün çocuklar, dedi.

Lâğımın atıldığı yere vardıkları zaman ortalıkta büyük bir başkalık göremediler. Orası içeriye doğru biraz oyulmuştu. Fakat Bekir Amca eline kazmayı alarak bir iki indirdikten sonra kazmanın ucu içeriye girdi. Adamcağız pek sevindi:

— İşler yolunda çocuklar, dedi. Şimdi kapıyı gayet ustalıkla geçmek lâzım. Öyle fazla büyük olmasın. Şu kayaları kalemle biraz yontar, düzeltiriz. Kapıya göre büyük bir taş kapak uydururuz. Lâzım olursa kapıyı böylece düşmanlarımızdan saklarız.

Çocuklar işe dört elle sarıldılar. İki gün içinde Bekir Amcanın sıkıntısızca gireceği kadar geniş bir delik açıldı. Etrafı düzeltildi. Bundan sonra da mağaranın içerisini düzeltmeğe başladılar. Oraya vermek için kayanın yanından ve en ince yerinden bir delik açmağa çalıştılar. Gündüz, bu işle uğraşırken ötekiler içeriyi temizliyor, kerevetler yapıyor, kuvvetli ve sağlam bir kapı kuruyorlardı.

Mağarada çalışmak çocukları pek fazla yordu. İlk pazar günü Bekir Amca sabahleyin neş'e ile kalkarak seslendi:

— Çocuklar, haydi bugün bir türlü gidemediğimiz dağa çıkalım.

Hemen sabah işleri yapıldı. Hayvanların yemleri verildi ve araba koşuldu. Gezme akşama kadar süreceği için yanlarına yiyecek aldılar. Erkenden yola çıktılar.

Bekir Amca kâh arabada gidiyor, kâh yürüyordu. Nihayet arabanın çıkamıyacağı kadar sarp yerlere geldiler. Arabayı bıraktılar. Bekir Amca mendilini başına sermiş, dürbününü boynuna asmış, ceketi omuzunda, bir elinde de baston, tıkana tıkana tepelere çıkıyordu.

Yukarıya vardıkları zaman saat on iki idi. Bekir Amca bir soluk aldıktan sonra etrafına bakındı.

Gözün alabildiği kadar her taraf denizdi... Sanki bu ada bir gemi idi de açık denizlerin ortasında kalmıştı. Her taraf çıplakken dağın üzerinde, tam tepesinde bir hurma ağacı vardı.

Sanki onu oraya mahsus dikmişlerdi.

Yolculuk sırasında iyice acıkan çocuklar tıka basa karınlarını doyurdular.

Yemekten sonra Bekir Amca dürbünle etrafı araştırmağa başladı. Dürbünü batıya çevirdiği zaman birden bağırdı:

— Çocuklar, şurada bir kara parçası var.

Dürbün elden ele geçi. Evet, o taraftaki sisler sıyrılınca çıplak gözle bile seçilen bir kara parçası ortaya çıkmıştı. Gündüz:

— Acaba uzaklığı ne kadar? diye sordu.

Bekir Amca elini alnına siper ederek baktı:

— On, on iki mil kadar var sanırım, dedi.

— Bu kadar uzaktan gözle görmek kabil midir?

— Eğer sıcak, sisli bir kıyı olsa görülmez. Fakat bu bizim gördüğümüz yer komşu topraktaki yüksek dağlar olmalı.

Denizi ve enginleri iyice seyrettiler. İki saat kadar orada kalmışlardı. Tekrar yola çıktılar.

Yolda hep dağı konuşuyorlardı. Ona «Hurma Dağı» adını taktılar. İki saatte çıktıkları yolu yarım saatte indiler. Bekir Amca arabaya kavuşunca rahat bir soluk aldı. Adamcağız pek yorulmuştu.

Güzelce terini silip kurulandıktan sonra tepeler arasından kıvrıla kıvrıla inmeğe başladılar. Akşama doğru küçük bir ormanın kıyısına gelmişlerdi. Peşlerini bırakmayan Toraman, herkesten önce suya doğru koştu. Buz gibi sudan kana kana içtiler. Arabanın kovası ile Karakaçan'a da su götürdüler.

Ormanın bu su başındaki derinliği o kadar güzeldi ki, çocuklar oradan bir türlü ayrılamıyorlardı.

Bir kısmı ayakkabılarını çıkarmış, akıp giderken göllenen buz gibi suya girmiş, bir kısmı da bol bol elini yüzünü yıkamıştı. Nihayet Bekir Amcanın işareti ile kalktılar. Arabaya doğru giderlerken kulaklarına garip bir ses geldi.

Bunu vahşî bir kuşun sesi sanmış ve durmuşlardı. Derken ileride, sol taraftaki ağaçların arasında bir takım kımıldanışlar gördüler. Bekir Amca oraya bakınca:

— Aman Tanrım! diye bağırmaktan kendini alamadı. Orada, yüz metre kadar ileride, vücutları bakır renginde sekiz, on kadar vahşî bulunuyordu. Ellerinde uçları demirli mızrakları ve sırtlarında okları vardı.

Bellerinden aşağı hayvan postlarından yapılmış birer örtü sallandırmışlardı. Bir kısmının başında kıvırcık saçlarından başka bir şey yoktu. Fakat diğerleri tüylü birşeyler taşıyorlardı.

Bekir Amca ile çocuklar bu vahşî insanları görünce donup kalmışlardı. Vahşîler de onları farketti. Onlar da derin bir şaşkınlığa düşmüş, hiç kımıldamadan bakıp kalmışlardı.

Bekir Amca birden:

— Çocuklar, dedi. Buradan sıvışalım, yoksa halimiz duman olur.

Bir solukta arabanın yanına geldiler. Bekir Amca herkesten önce oraya varmış ve Karakaçan'ın sırtına sopayı yapıştırmıştı. Araba çayırın üzerinde çarpıla çarpıla koşmaya başladı. Yürüyen çocuklar, sık sık arkalarına dönüp bakıyorlardı.

Nişancı Beşir, Bekir Amcanın bacaklarının arasına girip saklanmıştı. Kızlar ağlıyor, köpek şiddetle havlıyor ve Karakaçan gücü yettiği kadar arabayı sürüklüyordu.

Korkudan, sıcaktan, yorgunluktan ter içinde kal-

mışlardı. Ormana vardıkları zaman durup bir daha arkalarına baktılar. Erkek çocuklar kendilerine hâkim olmaya çalışıyorlardı.

Gündüz:

— Amca, bu kadar korkmakla vahşîleri şımartırız, dedi. Buram buram terliyen Bekir Amca:

— Oğlum, yanımızda silâh da yok, dedi. Bir av tüfeği, bir de benim tabancam var. Vahşîlerin kaç kişi olduklarını bilmiyoruz. Sonra bu insanlar güçlü kuvvetli şeyler.

Sonra çocukların cesaretlerini kırdığını düşünerek kendisini topladı ve sesini yükselterek:

— Korkulacak birşey yok, dedi. Yalnız evimize çekilsek fena etmeyiz. Çünkü burada silâhsız ve açıkta sayılırız. Oraya gidince bir silâh ve cephanemiz olduğu için koca bir ordu bile olsa umurumuzda olmaz. Haydi çocuklar yola.

Araba ormanın içindeki düzlükte sarsılarak gidiyordu. Karakaçan tam bir eşek olduğunu göstermiş, canını dişine takmış, değme beygirlere taş çıkartırcasına bir hızla gidiyordu. Çocuklar arabaya yetişmekte güçlük çekiyorlardı. Eşeğin bu kadar hızlı gitmesine sebep karnının acıkmış olması ve ahırın kokusunu almış bulunmasıydı.

Sıpa en önde gidiyordu. Arabada Bekir Amca ile Güzin ve Beşir bulunuyordu... Ötekiler arabanın sağında ve solunda yürüyorlardı.

Ağaçların seyreldiği bir yere geldikleri zaman arabadan dışarı bakan Güzin haykırdı:

— Amcacığım, geliyorlar.

Evet, beş on vahşî, kestirme yollardan koşarak, bağrışarak onlara doğru geliyordu. Bekir Amca cesaretini kaybetmedi. Elindeki değnekle Karakaçan'ın sırtına bir iki indirdikten sonra:

— Haydi kızım, sık dişini! diye bağırdı.

Karakaçan bir daha gayret etti. Araba sanki uçuyordu. Zaten ormanda yaptîkları toprak yola gelmişlerdi. Bir iki dakika sonra evin önüne vardılar. Kızlar ve erkekler korku içinde ormana bakarak eve girmeğe hazırlanıyorlardı. Bekir Amca:

— Telâş yok! diye bağırdı. Hayvanları içeriye alalım.

Hemen Karakaçan çözüldü, dışarıda Toraman'dan başka hayvan kalmadı. Bu sırada ormanın içinden bağırtılar da gelmeğe başlamıştı. Arası çok geçmeden on kadar vahşî sökün etti. Çıplak ve kara kacaklariyle öyle hızlı koşuyor, öyle acı acı bağırıyorlardı ki.

Doğrusu çocuklar tam bir asker gibi hareket ettiler. Bekir Amcanın verdiği komutu duyunca koşar adımla içeriye girdiler. Gündüz hemen tüfeklere koşmuş, Turgut, Acar ve Yaman silâhlanmış ve kapı, pencere gibi yerlere yerleşmişlerdi.

Heyecandan hepsi titriyordu. Gündüz'le yaman'da kurşun atan tüfekler vardı. Turgut'la Acar da av tüfeklerini ellerine almışlardı.

Gündüz:

— Neclâ, Güzin siz yedekte duracasınız, dedi. İçimizden birisi vurulursa hemen onun yerine geçeceksiniz. Şimdilik kurşun yetiştirmeğe ve kendinizi korumağa bakın.

Bekir Amca dışarıda kalmıştı. O da içeriye girmeye hazırlanıyordu. Vahşîler birden onun üzerine saldırdılar. İlk ağızda birkaç ok vızıldayarak uçtu, evin tahtalarına saplandı.

Sonra ucu demirli bir mızrak amcanın tam saçlarının dibinden geçti. Zavallı, vahşîlerden önce kendisini eve atmağa çabalıyordu. Başı süslü bir vahşî genç, en önde koşuyor ve Bekir Amcanın yolunu keserek onu yakalamak istiyordu. Bu herhalde onların reisleri olacak. Mızrağı atan da oydu.

İş bu hale gelince canını dişine takan Bekir Amca tabancasına sarıldı. Arkasına doğru çevirerek kaçarken körlemeden bir kaç el ateş etti.

Tabancanın patlamasıyle en önde koşan genç vahşînin bir çığlık atarak yere yuvarlanması bir oldu.

Bekir Amca kendisini içeriye atınca soluk soluğa bağırdı:

— Aman dikkat edin, halimiz yaman olacak.

Baktıkları zaman, dışarıda vahşîlerin kaynaştıklarını ve pencerelere ok yağdırdıklarını gördüler. Turgut kendisini tutamadı, çifte ile onlara doğru iki el ateş etti.

Silâh fena halde gümledi. Bir araya toplanan vahşîler bir daha bağrıştılar.

İçlerinden dört tanesi, çıkan saçmalarla yaralanmıştı. Zaten hepsi on bir kişi idiler. Bekir Amca vahşîlerin haline bakarak çocuklara:

— Havaya ateş edin, dedi. Sakın vurmayın.

Bekir Amcanın tabancasiyle birlikte beş silâh birden patladı. Bunu gören vahşîler çil yavrusu gibi dağılarak kaçtılar ve ortada hareketsiz yatan genç vahşîden başka kimse kalmadı.

★

Hava iyiden iyiye kararmıştı. Pencerelerde elde silâh bekleyen çocuklar ve Bekir Amca, kulakları kirişte duruyorlardı. Yavaş yavaş vahşîlerin korkup kaçtıklarına inandılar.

O zaman Bekir Amca titrek bir sesle:

— Gittiler! dedi.

Sonra elini ter içinde bulunan alnına koydu. Karanlık olmasaydı çocuklar, onun gözlerinde yaşlar bulunduğunu göreceklerdi.

— Vurdum, diyordu. Vurdum. Ben vurdum.

Sesi, elleri titriyordu. Boğuk boğuk:

— Neclâ kızım, şu lâmbayı yak, dedi.

Çocuklar bu işi hep birlikte gördüler. Bekir Amca radyum lâmbasını eline aldı. Alnıdan terler boşanıyordu. Yüzü sapsarı kesilmişti. Hepsi ona ne olduğunu anlayamıyordu. Fakat adamcağızın fenalaştığı belliydi.

— Ah. keşke ölmemiş olma! diyordu.

Dışarıda Toraman boğuk boğuk havlıyordu.

Bekir Amca gözlerindeki yaşları saklamadan:

— Gündüz, oğlum, dedi. Sen gel benimle.

Ötekiler donup kalmışlardı. Gündüz lâmbayı eline

aldı. Bekir Amca ile birlikte avluya çıktılar. Genç vahşînin vurulup yattığı yere doğru gittiler. Gündüz lâmbayı tuttu. Bekir Amca büyük bir acı çekiyormuş gibi yere diz çöktü. Bol ışık altında vahşî gencin çıplak göğsüne baktı. Onun sağ omuzunun altında bir kurşun yarası vardı. Buradan kızıl bir kan akıyordu.

Bekir Amca elini onun göğsüne dokundurdu. Sıcak olduğunu anladı. Sonra başını kalbinin üzerine yatırdı. Dinledi. Bu sırada bütün vücudu titriyordu. Fakat aniden doğruldu. İki elini gökyüzüne kaldırarak bağırdı:

— Allahım sana şükürler olsun!

Birden canlanmıştı. Gencin ağır vücudunu kucakladı. Kendisinden umulmaz bir kuvvetle kaldırdı ve:

— Yürü oğlum, gidelim, dedi.

Beş dakika geçmeden vahşî delikanlı Bekir Amcanın yatağına yatırılmış bulunuyordu. Adamcağız ellerini güzelce yıkadıktan sonra ecza kutusunu getirtti. İçinden pensler, pamuklar, sargılar ve ilâç şişeleri çıkarttı. Pensi ve küçük neşterini güzelce yaktı. Oksijenli su ile yarayı temizledikten sonra:

— Uzaktan ateş ettiğim için kurşun delip geçmemiş, dedi. İşte pensle dokunabiliyorum. Bunu muhakkak çıkarmalı.

Bu işi kolayca başardı. Genç hareketsiz yatıyor ve hafif hafif inliyordu. Kurşunun çıktığı yerden koyu, simsiyah bir kan attı. Bekir Amca yara yerini gazlı bezle güzelce temizledi ve yaptığı fitili oraya yerleştirdikten sonra sardı, koluna bir de iğne yaptı.

— Allah bağışlasın, dedi. Arslan gibi delikanlı. Fazla kan kaybettiği için bayılmış. Dört, beş gün içinde kendisini toplar.

★

O gece kimsenin yemek yemek aklına gelmemişti. Gözlerini de sabaha kadar yummadılar. Hepsi dışarıyı

dinliyor ve gözlerini vahşî gencin yüzünden ayırmıyorlardı.

Sabah olur olmaz Bekir Amca:

— Çocuklar, dedi. Bu delikanlı muhakkak ya bir şeftir veya şefin oğludur. Şimdi onu ölmüş biliyorlar. Muhakkak bizden öç almak isteyeceklerdir. Belki hemen gelirler. Hiç vakit geçirmeden mağaraya gidelim.

Sabahleyin ilk işleri o oldu. Gündüz'le Turgut yatakları taşıdılar.

Yaman, gözcü olarak ormanın kıyısında en yüksek bir ağaca çıkmış bekliyordu.

Boşta kalan çocuklar Bekir Amca ile bir sedye yaptılar. Yaralıyı içine yatırdılar. Mağaraya götürüp hazırlanan yatağına yerleştirdiler.

Bundan sonra işe yarar ne varsa oraya taşınmağa başlandı. Bir saatin içinde hepsi mağaraya getirilmişti. Yalnız Toraman'ı dışarıda bıraktılar. Bütün öteki hayvanlar mağaraya yerleştirildi.

O gün hiçbir vahşî görünmedi. Çocukların bir kısmı kapıyı sağlamlamakla uğraştılar. Çok ağır ve düzgün bir taş, manivelâlarla kaldırılıp kapının önüne getirildi. Dikine oturtuldu. İçeriden şöyle kuvvetlice dayanınca arkaya yaslanacak gibi hazırlandı. Dışından bakında bir taşın altında bir kapı bulunduğu kimsenin aklına gelmezdi. Fakat Bekir Amca taşa bir de delik deldirtti. Bir tek halat bu delikten geçirildi. Enliğine kapıya konarak bir direğe kolayca bağlanacak gibi hazırlandı.

Telin görünen yerini de killi toprakla kapattılar. Kapı böylece görünmez oldu. Vahşîler tarafından keşfedilse bile bu taşı kaldırmak kolay olmazdı.

Hazırlık bitince rahat eden Bekir Amca tekrar hastasının başına gitti.

Çocuklar mağaraya yerleşmeğe uğraşıyorlar ve kızlara yardım ediyorlardı.

O gün akşama doğru vahşî delikanlının kirpikleri

titreyerek aralandı. Sönük gözlerle lâmbayı seyretmeye başladı. Bekir Amca yüzüne tatlı bir gülümseyişle bakmış ve kolonyalı elleriyle gencin başını okşuyordu.

Vahşî gözlerini çevirerek ona baktı, sonra gözleri tekrar kapandı. Dalmıştı.

Geceyarısı bir inilti duyan Bekir Amca tekrar doğrulmuş ve gencin yanına koşmuştu. Vahşî titrek bir sesle:

— Matolâ, matolâ! diye söyleniyordu.

Bekir Amca yanına gelen Gündüz'le birlikte onun ağzına bir kaç damla su döktüler.

Yaralı evvelâ korkmuş ve çabalamak istemişti. Fakat halsizliğini görünce kendisini bıraktı. Kurbanlık koyun gibi yatmağa başladı... O zaman ılıklaştırılan şekerli sütü kaşık kaşık ağzına döktüler. Zavallı çok acıkmış olacak ki, sütü hemen yutuyordu.

Sonra yine gözlerini açtı. Kendisine süt veren adamlara daha az korku ile baktı.

O da bir insandı. O da kendisine göre akıllıydı. Etrafındakilerin kendisine fenalık yapmıyacağını anlamıştı. Hele yiyecek vermelerinden dost oldukları da anlaşılıyordu.

Sabahleyin Bekir Amca ona bir pansuman yaptı. Bu biraz güç oldu. Canı acıyan genç kaçmak istiyor, Güzin, Neclâ, Yaman onu tutuyor ve yüzünü okşuyorlardı. Bekir Amca da işini çabuk bitirdi. Yarayı temizledi ve güzelce sardı. Sonra sıcak süt içirdi.

Vahşî etrafıdakilere dikkatle bakıyor, birşeyler anlatmağa çalışıyordu. Bir kaç defa:

— Matolâ, matolâ! diye bağırdı.

Bekir Amca onun yüzünü okşuyor ve yaşla dolu gözlerini siliyordu. Kalkmak isteyince eliyle yarasını gösterdi ve omuzundan hafifçe bastırdı. Bu koyu esmer renkte olan delikanlının güzel bir yüzü vardı. Simsiyah saçları epeyce uzundu. Yüzüne küçük dövmeler yapılmış-

tı. Güzin eğlendirmek için onun vahşî kuş kanatlarından yapılmış ve ince sağlarla bağlanmış başlığını başına giyiyor, karşısına geçip gülümsüyordu. Onun bu hali bütün gençleri güldürdü. Vahşî genç de gülümsedi.

Bu sanıldığı kadar yabanî bir insan değildi. İşaretlerden kolay anlıyor, herşeye dikkat ediyor ve öğrenmek istiyordu. Hele Beşir'i görünce çok şaşırmıştı. Ona birşeyler söyledi ise de Beşir korkudan kaçıp gitti.

Mağarada bu işler olurken dışarıda Karakaçan'la keçiler için dal kesmeğe gitmiş olan Gündüz'le Yaman, soluk soluğa geldiler:

— Geliyorlar! diye bağırdılar.

Bu söz Bekir Amcayı yerinden sıçrattı. Gündüz hâlâ bağırıyordu:

— Biz ormandaydık. Yaman, dalların bir kısmını mağaranın kapısına getirmek için ayrılmıştı. Ben daha dal kesecektim. Bir de ne bakayım. sırttan sürü sürü vahşî gelmiyor mu?

Bekir Amca:

— Kapıyı yerine koyun, diye bağırdı.

Kendi de koştu. Dalları içeriye almanın sırası değildi ama, vahşîler o dalları orada görürlerse, yakında bir delik olduğunu anlarlardı. Dalları içeriye çektiler ve taşı yerine yerleştirip ağaç direğe sımsıkı bağladılar. Bekir Amca:

— Aman ses çıkarmayın, dedi. Yerimizi belli etmiyelim.

Gündüz, küçük pencereye koştu. Oradan olup bitenleri haber verecekti. Mağaranın içinde bir sessizlik başladı. Toraman'ın ağzına bir ağızlık yaparak bağırmasının önüne geçmişlerdi. Beşir'i horozun yanına bıraktılar. Ötmeğe kalkarsa üstüne yürüyecek ve susturacaktı. Keçi ile eşek durmadan taze dalları kemiriyorlardı.

Ne olur, ne olmaz diye tüfekleri hazırladılar. Bu sırad a yaralı vahşî de uyumuştu. Koca kayaların altında-

ki geniş mağarada çıt bile yoktu. Dakikalar böylece geçmeğe başladı.

Arası yarım saat geçmeden Gündüz, kayaları delerek yapılan dar pencereden başını geriye alarak fısıldadı:

— Geldiler!

Bekir Amca pencereye koştu. Dışarıda elliye yakın vahşî, ellerinde oklar ve mızraklar, oradan oraya koşuyor ve evin etrafını sarıyorlardı. İçlerinde, iri yarı, başı kartal tüyleri ve yüzü çizgilerle süslü biri daha vardı. Onun etrafında dört vahşî pervane gibi dolaşıyordu. Bu adam kabilenin reisi olacaktı.

Vahşîler, evin etrafını sardıktan sonra hücum ettiler. Kapalı kapı iri taşlarla kırıldı. Sürü sürü içeriye doldular.

— Evde kimseyi bulamadılar. Reis fena halde kızdı. Şimdi etraftan çalılar getiriyorlar. İçlerinden biri çalıları tutuşturuyor. Eyvah, evimizi yakıyorlar. O kadar emekle meydana getirdiğimiz ev bir kibrit kutusu gibi yanacak. İşte yangın kaplamalardan başladı. Alevler kapıyı sarıyor. Fakat reis bununla hıncını alamadı, yere çöktü, fena halde bağırıyor, susunuz, susunuz bakayım. Ay, işte Simba diye bağırıyor. Ona ormandan su getiriyorlar. Adam fena oldu galiba!

Çocuklar korkudan, heyecandan titriyorlardı. Vahşî delikanlı inliyerek dalgın yatıyordu. Yarı karanlık bulunan mağaranın içinde taş oyuğundan yangının kızıllığı vuruyordu.

Ev yanarken meydana gelen alevlerin çaırtısını duyuyordu. Yarım saat geçmedi ev, korkunç bir çatırtı ile çöktü. Bekir Amca:

— Evin damı çöktü, dedi. Vahşî reis adamlarını topladı. Elleriyle tarif ederek emirler veriyor. İşte beşer onar kişiye ayrıldılar. Hepsi ayrı bir tarafa doğru gidiyor. Muhakkak bizi arıyorlar.

Garip garip sesler, gürültüler kayaların arasından duyuluyordu. Akşam oldu, hava karardı. Gece başladığı halde gitmiyorlardı. Reis, yanan direklerden bir kaçını çektirip açıkta bir ateş yapmış, etrafı aydınlatıyordu.

O gece böyle geçti. Ertesi gün yine oradaydılar.

Akşama kadar kaldılar, her tarafı aramağa devam ettiler. Karanlıkta bir araya toplandılar, aralarında birşeyler konuşup uzaklaştılar.

Onlar gitmişti. Fakat mağaradakiler hâlâ korkuyorlardı. Tamam iki gün daha mağarada kapalı yaşadılar. Üçüncü sabah delikten bakınca görünürde kimsenin bulunmadığını anladılar.

Geçen günler içinde vahşî genç biraz daha iyileşmişti. Artık kalkıp oturuyor, etrafındakilere garip garip bakıyordu. Bekir Amca bir deneme yapmak istedi. Vahşînin, konuşmalarına dikkat ettiği bir sırada:

— Simba! diye bağırdı.

Vahşî delikanlı birden dönerek sesin geldiği tarafa baktı... Bekir Amca gülerek ona doğru gitti. Delikanlının adının Simba olduğu anlaşılıyordu. Çocuklar heyecan içinde bakıyorlardı. Bekir Amca Simba'nın yanına gitmiş, başını okşamış, yüzüne tatlı tatlı bakmıştı. Simba da gülümsedi. Bekir Amca:

— Beşir, diye seslendi.

Beşir uzaktan karşılık verdi:

— Geliyorum Amca.

Simba kapıya bakıyordu. Küçük arap çocuğun adının Beşir olduğunu anlamıştı. Ezberler gibiydi.

— Beşir, Beşir, diyordu.

Sonra eliyle Bekir Amcayı gösterdi:

— Amca, dedi.

Bekir Amca keyiflendi:

— Hay aklınla bin yaşa Simba. Cin gibi bir delikanlısın.

Vahşî genç bununla da kalmamış, öteki çocuklara bakmış ve dudaklarını kıpıştırmıştı:

— Güzin.

Güzin gülerek yaklaştı ve Simba'nın yanında durdu. Bekir Amca sıra ile öteki çocukları çağırdı. Pek akıllı bir genç olan Simba, onların isimlerini birer birer söylü-

yordu. Aralarında ancak dört gündür bulunduğu halde hepsiyle ayrı ayrı tanıştı.

Bekir Amca bu denemeden sonra vahşî gence ekmek, yemek su gibi şeylerin adını öğretti. Çocuklar da Simba'nın konuştuğu dilden birşeyler öğrenmeye gayret ediyorlardı. Simba suya pipo, yemeğe ori, ateşe şoti diyordu. Çocuklar artık mağaranın içinde bu gibi kelimeleri kullanıyorlardı. Hepsi Simba ile konuşup anlaşmağa çalışıyordu.

Aradan dört gün daha geçti. Vahşîler görünmemişlerdi. Simba da artık mağaranın içinde dolaşacak kadar iyileşmişti.

Beşinci gün hayvanlara ot ve dal kesmek ve rastlarlarsa av kuşu vurmak için Bekir Amca ile çocuklardan birkaçı mağaradan çıktılar. Bekir Amca çifteyi omuzlayıp ormana dalmıştı. Yaman da onun yanındaydı. Bekir Amca irice bir kuş vurdu. Bir ikincisini vurmağa hazırlanırken vazgeçti:

— Gidelim artık, dedi. Vahşiler silâh sesini duyarlarsa adayı sarmaya gelirler.

Yaman, kuşu almış önden gidiyordu. Daha ormanın içindeyken arkadan gelen Bekir Amca:

— Eyvah, geliyorlar! diye bağırdı.

Mağaraya doğru öyle bir koşu başladı ki, Bekir Amca sanki koşmuyor, yuvarlanıyordu. Zavallı adam nefesi tıkanarak koşup kendisini içeriye atınca bir köşeye serilip kaldı.

— Kapıyı kapatın, çocuklar geldi mi?

Gidenlerin hepsi içeriye girince taş mağaranın ağzı kapatıldı. Direğe sımsıkı bağlandı. Çocuklar korku içinde beklemeğe başladılar.

Vahşiler bağırarak kayaların üzerinde dolaşıyor, birbirlerine sesleniyor, kaçanları arıyorlardı. Kaçanların ayakları dolaşıp adanın başka bir tarafına gitmiş olduklarını düşünmüş olacaklar ki sesleri uzaklaştı.

Bu tehlike böylece atlatıldıktan sonra iki gün daha geçti. Çocuklar sabırsızlanıyor, Simba da işaretlerle ne-

den kapalı yaşadıklarını, neden açık havaya çıkmadıklarını öğrenmeğe çalışıyordu.

Bir sabah yemekten sonra oturup konuştular. Bekir Amca:

— Simba'yı bırakmak çok tehlikeli, dedi. O, bize birşey yapmaz, ama babası ve babasının adamları bizi öldürürler. Simba'yı bırakırsak, gidip bizim nerede saklanmış olduğumuzu anlatır ve onlar da gelip bizi yakalarlar.

Gündüz :

— Artık yarası iyi oldu, dedi. Mağaranın kapısını bilmiyor. Gözlerini bağlayıp dışarı çıkartalım.

— Olmaz oğlum. Ne kadar zekî bir delikanlı olduğunu biliyorsunuz...

Hayvanlar açlıktan bağırıyordu. Dışarıdan ot ve dal kesmek mecburiyetindeydiler. Evvelâ köpeği bıraktılar. Hayvan her tarafı dolaştı. Korkulacak bir şey olmadığını anlayınca herkes güneşe ve saf havaya çıktı. Simba, böyle serbest kalmaktan çok hoşlanmıştı. Oradan oraya koşuyor ve çocuklarla birlikte çalışıyordu.

Öğleden sonra mağaranın kaya tarafındaki ağzına saklanan kayığa binerek balık tutmağa çıktılar. Simba çok güzel kürek çekiyor ve çocukların güzel sandalını hayretle seyrediyordu.

Mağaranın kapısını ondan saklamağa imkân yoktu. Yarası kapanınca dolaşmağa başladığından orasını da öğrenmişti. Pek kuvvetli delikanlı olduğundan Bekir Amca onun bu kuvvetinden faydalanacaklarını anlamıştı.

İki gün hiç durmadan mağaraya ot, dal, yakacak odun ve yemiş taşındı. En büyük dertleri su idi. Bunun için de Bekir Amca bir çare düşünmüştü.

Pınardan kayalara kadar bir yol yapılacak, bu yol düzgün taşlarla döşenecek ve üstü kapatılacaktı.

En güç tarafı kayayı oyarak suyu içeriye almaktı. Gündüz, kayanın en çürük bir yerini bularak delmeğe uğraştı. Bekir Amca ile Yaman ve Turgut yolu kazıyorlardı.

Bütün bir gün canla, başla çalıştıktan sonra yol kazıldı. Altı ve kenarları düzgün taşlarla örtüldü. Yine düzgün taşlar bulup kapı gibi yolun üzerine koydular.

Su mağaraya girince küçük bir havuza dolacak ve fazlası akıp gidecek denize karışacaktı. Bunun için de mağaranın içinde bir yol açılacaktı.

Mağaraya kapandıkları zaman burada çalışmağa başladılar. Kayanın delinmesi iki gün sürdü. İçerideki havuz ve yol da hazırlandı. Yolun üzeri taşlarla kapatılıp daha üstüne killi toprak serilip bastırıldı.

Pınardan taşlarla örülen yola su bırakılınca mağaradaki havuz çabucak doldu. Bu da çocukları, Bekir Amcayı ve Simba'yı çok sevindirdi.

Bundan sonra mağaranın deniz kapısını düzeltmeğe başladılar. Delik yine ufak bırakıldı. Fakat içerisi temizlendi genişletildi. Suların yükselip alçalması göz önünde tutularak sandalın yüzebileceği kadar geniş bir havuz yapıldı.

Orada sandala binince birkaç kürek vuruşta denize çıkmak ne hoş oluyordu.

Bütün bu işler bir ay kadar sürdü. Simba geleli de iki ay olmuştu. Artık çocuklarla tek tük kelimeler kullanarak konuşuyordu. Çocukların hepsi de onun dilini öğrenmeğe çalışıyor ve onlar da onun konuştuğu Türkçe kadar vahşî dilini biliyordu.

Yarası büsbütün kapanmıştı. Güzin'le Neclâ ona bir pantolonla bir ceket dikmiş ve yakası açık, kolları kısa bir gömlek yapmışlardı. Simba bu elbiseyi giymekte hiç zorluk göstermedi.

O günlerde çocukların ektikleri buğday da sararmış ve hasat zamanı gelmişti. Ellerinde orak olmadığı için

buğday saplarını bıçaklarla keserek demet yapmağa başlədılar. Topu topu iki kilo kadar olan buğday onlara tamam dört gaz tenekesi dolusu ürün verdi. Bekir Amca sevindi:

— Çocuklar, dedi. Adamızın iklimi güzel. Yaz, kış yok. Senede iki defa ekin ekilebilir. Şimdi iki gaz tenekesi buğday ekelim. Kalanlarını da öğütür, yeriz.

Yaman sordu:

— Ne ile öğüteceğiz? Değirmenimiz yok.

— Değirmen yoksa havan da mı yok. Bir taşın içini havan gibi oyarız. Orada döverek un yaparız.

— Bir değirmen yapsak!

— Değirmen mi? Ha, bu iyi düşünce. Fakat şimdi buna vakit yok. Evvelâ şu yeni buğdayları ekelim. Sonra mısırları toplayalım. Onları da bir kısmını yemeden ekeriz. Sonra da bir su değirmeni yaparız.

Çocuklar heyecan içinde sordular:

— Ne ile yapacağız?

— Adada sert taşlar var. Bunlardan iki tekerlek yaparız. Tekerleklerin gereken yerlerine delikler açarız. Bu taşların üste geleninin ortasına bir kalın ağaç geçiririz. Bu ağacın öteki ucuna bir dişli tekerlek takarız. Bu tekerleği de başka bir dişli tekerlek döndürür. Onun ucuna da su kanatları takarız. Değirmenimiz olur.

Bekir Amcanın tarifiyle bu işe çocukların aklı yattı. Şimdilik değirmen için uygun bir taş bularak bunu mağarada düzeltmeğe ve hazır bulundurmağa çalışacaklardı.

Mısırlar toplandı. Yeniden tarlalar bellendi, buğday ve mısır ekildi. Mısırlara hayvanların gübrelerinden koymağı unutmadılar.

Bekir Amca mağaranın kapısını sağlamlamayı da düşündü. Çok ağır bir taşı yontarak yarım metre kalınlığında bir blok yaptılar. Bunun altına ve üstüne birer delik açıldı. Yere ve kapının tam ortasına gelen yere bir

demir çubuk gömüldü. Taşı manivelâlarla kaldırarak bu demirin üzerine oturttular... Üstüne gelen deliğe de bir demir sokuldu. Ustalıkla yapılan bu kapı Beşir'in bile kolayca kapatacağı bir hale geldi. Kapı demir çubukların üzerinden dönüyor, kapandığı zaman yuvasına sımsıkı oturuyordu.

Deniz tarafındaki kapıya da böyle bir döner kapı yapıldı. Bundan sonra mağarada birkaç delik daha açarak oralardan pencere gibi ışık almağa çalıştılar.

Vahşîler tam iki ay görünmemişlerdi. Bekir Amca'nın korkusu geçmişti. Çocuklar da artık mağaradan çıkarken ürküntüyle çevrelerine bakmıyorlardı. Zaten köpek hep dışarıda bulunuyordu.

Simba'nın aralarına karışmasından sonra tam üç ay geçmişti ki, bir gün Bekir Amca:

— Yaman, dedi. Bugün seninle ava gidelim. Onlar her günkü işleriyle uğraşsınlar. Benim canım şöyle yağlıca bir kuş kızartması istiyor.

Yaman hemen hazırlandı. Bekir Amca ile beraber yola çıkıp Beşir ormanına daldılar.

Bekir Amca sessizce yürüyor ve gözlerini ağaç tepelerinde dolaştırıyordu.

Bir aralık Yaman onun vurduğu tavuk büyüklüğünde iki kuşu bir ağaç dalına bağladı. Sonra pınara kadar giderek su içti.

Dönerken kulağına Bekir Amcanın bağırtısı geldi. Zavallı adam yakalanmış bir horoz gibi ciyak ciyak bağırıyordu.

Yaman o tarafa doğru gideyim derken Amcayı bir kaç vahşînin kolları arasıda çırpınırken gördü.

Vahşîler korkunç sesler çıkartarak adamcağızı sırtladıkları gibi bir an içinde ortadan kayboldular.

Yaman gözleri yaş içinde ve rengi sapsarı olarak mağaraya koşmuş ve içeriye girer girmez dizleri üzerine çökmüştü:

— Bekir Amcayı yakaladılar, Bekir Amcayı götürdüler. Öldürüyorlar onu!.

Kızlar çığlık çığlığa bağırıyorlardı. Yaman olup bitenleri, hıçkırıklar içinde anlattı. En büyükleri olan Turgut herkesten önce kendini topladı ve:

— Silâh başına! diye bağırdı.

Dört tüfek duvardan kapıldı. Dört erkek çocuk akıllarına korku girmeden mağaradan fırladılar.

Bu hallerden birşey anlamayan, fakat büyük bir tehlike olduğunu sezen Simba da sopasını kapmıştı. Neclâ ile Güzin ellerine birer bıçak aldılar. En korkakları ve en küçükleri Beşir'in elinde keser vardı.

En önde koşan Toraman'ın peşinden çocuklar bağırarak gittiler. Orman çabucak geçildi. Soluk almadan sırta tırmandılar. Sonra bayır aşağıya inmeye başladılar. Artık nefesleri kesilmiş, yürekleri sanki boğazlarına çıkmıştı... Turgut hâlâ:

— Yetişin çocuklar, Amcayı kurtaralım, diye bağırıyordu.

Fakat adanın öteki kıyısına yetiştikleri zaman iki vahşî kayığının denize açılmış ve uzakta bir nokta kadar kalmış olduğunu gördüler.

Vahşîler Bekir Amcayı götürmüşlerdi.

Onu artık kurtaramazlardı.

Çocuklar derin bir acı ile kumların üzerine kapandılar ve artık kendilerini tutamıyarak hıçkırıklarla ağlamağa başladılar.

Simba kayalarda koştuktan sonra nihayet onların yanına geldi ve ağladıklarını görünce elini Turgut'un omuzuna dostça koydu.

Turgut onun elini hırsla iterek bağırdı:

— Haydi sen de. Şimdi kafana bir taş vururum.

Simba şaşalamıştı. Hangi çocuğa gitse kendisini tersliyor ve dövecek gibi yapıyordu. Büsbütün şaşıran

vahşî nihayet Beşir'in yayına gitmişti. Beşir elindeki keseri havaya kaldırdı:

— Git oradan. Şimdi kafanı ceviz gibi dağıtırım!. diye bağırdı.

Simba bu sefer Neclâ'nın yanına sokuldu ve:

— Neclâ, dedi. Ne var? Çocuklar neye ağlıyorlar?

Kız hıçkırarak:

— Ne olacak, dedi. Bekir Amcamızı senin baban öldürecek.

— Benim baba öldürecek. Yok. Fena değil benim baba. Bekir Amca iyi. Çok iyi. Sevecek onu benim baba.

Turgut biraz kendini topladı ve vahşînin yanına gitti:

— Simba, dedi. Bekir Amcayı senin kabilenin adamları götürdüler. Onu hemen öldürürler mi dersin?

Simba, konuşulanları iyi anlıyor, fakat çok güç söylüyordu:

— Öldürecek, yok. İyi adam benim baba.

— Sen ne diyorsun ama, sen onlarla beraber bizim adaya geldiğin zaman Bekir Amca seni vurdu. Baban seni bzim öldürdüğümüzü sanıyor. Bunun için Bekir Amcayı kimbilir nasıl öldürecekler?!...

★

Bekir Amca çok bilgili bir adamdı. Bilgiliydi ama böyle birden kapana düşünce şaşalamış, aklı başından gitmişti. Az zamanda debelenmeyi bıraktı. Zaten bırakmasa da neye yarardı debelenmek?

Vahşîlerin kalın ve adaleli kolları onun nefesini kesecek kadar sıkı tutmuş ve ayaklarını yerden kesince koşmağa başlamışlardı.

Kıyıda daha beş vahşî vardı. Hepsi sevinçten bağırıyor, mızraklarını havaya atıp tutuyor ve oldukları yerde adam boyu zıplıyorlardı.

Ağaçtan oyma kayıklara bindiler. Bekir Amca elleri ve ayakları bağlı, kayığın en çukur yerinde, yarısı su içinde yatıyordu. Vahşîler kısa saplı kürekleriyle öyle hızlı kürek çekiyorlardı ki, kayıklar motor gibi ilerliyordu.

Bekir Amca aklını başına toplayarak acı acı düşünmeğe başladığı zaman da gece olmuştu. Vahşîler hâlâ,

durmadan kürek çekiyorlardı. Bir aralık fırtına çıktı. Dalgalar büyüdü. Bekir Amcanın içinde yattığı kayık batıp çıkmağa başladı.

Vahşîlerden birisi tahta çanakla kayığın içine giren suları denize atıyordu. Öteki kayık daha evvel uzaklaşıp gitmişti. Onlar, düşmanlarını yakaladıkları için kabilelerine müjde götürüyorlardı.

Fırtına geçince ay çıktı. Ortalık gündüz gibi aydınlandı. Şimdi iri dalgaların üzerinde, ağır ağır batıp çıkıyorlardı. Vahşîler kürek çekenlere gayret vermek için tuhaf bir sesle haykırıyorlardı.

Sırılsıklam olmuş, ellerini ve ayaklarını ipler kesmiş olan Bekir Amca bir aralık kendisini yoklayan ve vahşîlere şeflik eden iri yarı birine Simba'dan öğrendiği kelimelerle sordu:

— Beni nereye götürüyorsunuz?

Vahşî, Bekir Amcanın kendi dilinden konuşmasına şaştı. Fakat bu şaşkınlığı çok sürmedi.

— Hakahota'ya, dedi.

— Hakahota da kim?

— Bizim baş.

— Baş beni ne yapacak?

— Bilmem.

— Ben ne yaptım size?

— Simba'yı öldürdün. Baş yemin etti. Seni ateşte yakacak. İsterse seninkiler bizim bütün adayı dolaşıp, çoluğu, çocuğu kessin. Simba bizim başın biricik oğlu idi. Onu sen öldürdün.

Vahşî kızgınlığından belinde asılı duran baltayı havaya kaldırdı. Az daha Bekir Amcanın kafasına inecekti. Fakat öteki vahşîler bağırıştılar:

— Doli, doli mati.

Doli galiba oradaki vahşîlere şeflik edenin adı idi. Baltasını yavaşça indirdi. Gözlerini yumup «Hapı yuttum!» diye düşünen Bekir Amca, şimdilik tehlikeden

kurtulmuştu ama sonu çok fenaydı. Çünkü vahşîler:

— Hakahota seni öldürür. Esire cezasını o verecek, ona sağ olarak götürmek için emir aldık.

Diye ödevlerini de söylediler. Bekir Amca: «Acaba Hakahota bana inanacak mı, yoksa ağzımı açtırmadan

ateşe mi atacak?» diye acı acı düşünüyordu.

Su içinde, her tarafı ağrıyarak sabaha kadar gidiş onu bitirdi. Bir aralık gözleri kapandı. Kendinden geçti. Nasıl karaya çıktıklarını, nasıl götürüldüğünü bilemedi. Bayılmıştı.

Gözlerini açtığı zaman kendisini yere çakılmış bir direğe bağlı buldu.

Bu direk bir meydan ortasındaydı. Etrafta çepeçevre, damları sazlarla örtülü penceresiz kulübeler vardı.

Çikolatadan buğdaya kadar karışık renkli, vücutları hemen hemen çıplak bulunan kadınlar, çocuklar elele vermiş, Bekir Amcanın bağlı bulunduğu direğin çevresinde bir halka çevirmiş, bağırarak, hoplayarak dönüyorlardı.

Bir boru durmadan acı acı ötüyor, bir, iki davul çalınıyordu. Gürültü kulakları sağır edecek kadar çoktu.

Odunlardan yapılmış bir sedirin üstünde, hayvan derilerinin üstüne oturmuş, kulakları küpeli, yüzü çentik çentik, çikolata renkli, çok iri gövdeli bir adam, Hakahota kımıldamadan duruyordu.

Elleri mızraklı adamlardan bir kısmı onun yakınlarında duruyor, bir kısmı da etraftan getirdkleri kuru çalıları direğin yakınlarına yığıyorlardı.

Bekir Amcanın gözleri yaş içindeydi. Dişleri birbirine çarpıyor, sessiz sessiz ağlıyarak düşünüyor:

— Bu hazırlık benim için! diyordu.

Vahşîlerin dansı iki saat kadar sürdü. Nihayet gürültü kesildi. Bekir Amcayı yakalayıp getirmiş olan adam ortaya çıkarak bağırdı:

— Hey, kadınlar, çocuklar, yiğitler, ünlü başkanımız Hakahota şimdi, oğlunu, bizim biricik prensimizi öldüren beyaz adamı sorguya çekecek.

Kadınlar, çocuklar ve erler bağırdılar:

— Beyaz adamı yakmalı. Beyaz adamı ateşte yakmalı.

Hakahota ağır ağır yerinden kalkarak elindeki süslü mızrağa dayanarak ilerliyordu. Geldi, geldi. Bekir Amcanın iki adım önünde durdu. Keskin ve içleri parlayan gözlerini onun gözlerine dikti.

Bekir Amca can acısından, yorgunluk ve korkudan pek bitkindi. Başı bir tarafa sarkmış, titreyip duruyordu.

Hakahota kendi diliyle bağırdı:

— Ey beyaz adam. Sen benim oğlum Simba'yı öldürdün. Bizi gören, işiten Allah'ın adına seni ateşte yakacağım. Bir diyeceğin var mı?

Bekir Amca, ağzını açtı, dudaklarını kıpırdattı ama bir ses çıkmadı. Hakahota bu sözünü üç defa tekrarladı. Bekir Amcanın sesi çıkmayınca yüksek sesle bağırdı:

— Ben bana düşen ödevi yaptım. Bu beyaz cevap bile vermiyor. Haydi onu yakınız!.

Vahşîler sevinç çığlıkları koparark hazırlanmış olan çalılara saldırdılar ve onların direğin etrafına yığmaya başladılar. Zavallı Bekir Amca baygın olduğu için uyur gibi duruyordu. Zaten bağırsa bile atılan çığlıkları arasında onun zayıf sesi duyulamazdı.

Çalılar tamam olunca elinde çıralı bir odun bulunan bir vahşî sıçraya sıçraya koştu ve elindeki yanar odunu çalıların altına soktu.

★

Simba, çocukların hep birden ağladığını görünce sebebini sormuş, nihayet Turgut ona işi anlatmıştı.

Vahşî delikanlı çok düşünmeden bağırdı:

— Ben şimdi gidecek. Bekir Amcanın beni öldürmediğini babaya söyleyecek, onu kurtaracak.

Gündüz:

— Sen mi? diye bağırdı.

Birden hepsi ayaklanmıştı. Evet. Evet koşup sandala biner ve vahşîler adasına giderlerse belki Bekir Amcayı kurtarırlardı.

Hepsi birden koşarak mağaranın yolunu tuttular. Oraya soluk soluğa vardılar. O zaman Gündüz:

— Çocuklar, dedi. Bu kadar kişi sandala dolup gidemeyiz. Ben Simba ile gideceğim. Kardeşimi de alırım. Siz oturup bizi bekleyin. Haydi çabuk yiyecek ve su getirin. Biz sandalı hazırlayalım.

Küçük bir fıçı su ile iki gün yetecek kadar yiyecek sandala kondu. Simba, Gündüz ve Yaman bindiler. Ayrılık çok acıklı oldu. Akşam karanlığında sandal kaybolunca kadar kıyıdakiler haykırışıp ellerini salladılar.

Sandal yavaş yavaş adayı döndü ve burnunu vahşî kayıklarının gittiği tarafa çevirdi. Kuvvetli bir rüzgâr yelkeni şişirdi. Sandal sol tarafına yattı. Baş tarafına kalınca bir köpük belirdi. Hızla ilerliyordu.

Hava gittikçe kararıyor ve rüzgâr kuvvetleniyordu. Gündüz, arkada ve yelkenin ipi elinde, kuvvetli bir sağanağa karşı hazır bulunuyordu.

Simba baş tarafta durmuş, kuvvetli ve keskin gözleriyle uzakları sözüyor. Acar içinin tezliğinden kürek çekiyordu.

İlk saatlerde deniz sakindi. Sonradan rüzgâr arttı. Dalgalar irileşti. Yelken patlayacak gibi gerilmişti ve sandal bir tarafına iyice yatmıştı. Dümende duran Gündüz, sol eliyle dümen yekesini, sağ eli ile de bir makaradan geçirilmiş olan yelken ipini tutuyordu.

Kuvvetli bir sağnak gelirse ipi salıverince yelken gevşiyecek ve sandal devrilmekten kurtulacaktı.

Zavallı Bekir Amca eğer orada bulunsaydı yelkeni yarı yarıya kısardı. Fakat Gündüz tehlikeyi göze almıştı. Sandal artık bir motor hızı ile gidiyor, koca dalgaların üzerinde âdeta sekiyordu.

Bir aralık rüzgâr o kadar hızlandı ki sandal içine su alacak kadar yattı. O zaman Gündüz:

— Simba sen şu tarafa gel, diye bağırdı.

Simba sandalın yattığı tarafın aksine gelerek dur-

du. Ay ışığı ortalığı gündüz gibi aydınlatıyordu. İri bulutlar gökte koşuşuyor ve ara sıra kapatıyorlardı. Bir aralık yağmur yağdı. Sandalın içi epeyce su doldu. Acar, sandalın maşrapasıyle bu suyu denize boşaltmaya çalıştı. Simba adanın bulunduğu tarafı iyi biliyor, ara sıra sandalın başını sağa veya sola alması için Gündüz'e işaret veriyordu.

Rüzgâr hâlâ kuvvetle estiği için bu yol on beş dakika içinde geçildi. Simba kayalıkların arasında bir kumsal gösterdi. Gündüz dümeni ustalıkla kullanarak sandalı dar bir aralıktan kumluğa soktu ve yelkenin ipini birden bıraktı.

Sandal yatık bir kumluğa baştankara etti. O zaman Simba ile Gündüz ve Acar ellerinde silâhlariyle karaya atladılar. Simba öne düştü, var kuvvetleriyle koşmağa başladılar.

Bu vahşîler adası, Çocuklar Adası gibiydi. Orada da aynı ağaçlar ve otlar görülüyordu. Bu kıyı her zaman kullanılmadığı için pek vahşî idi. Her tarafı otlar bürümüştü.

Vahşîler adasına doğru yapılan bu deniz yolculuğu bütün gece sürdü. Sandal bir kaç defa batmak tehlikesi atlattı. Rüzgâr onları az daha kapaklatacaktı. Fakat denizciliği öğrenmiş olan Gündüz, yelkenin ipini boşaltarak kazanın önüne geçti.

Nihayet ortalık aydınlanmağa başladı. Sonra güneş doğru. İleride iki mil kadar ötede dalgaların şahlandığı bir adanın kayalıkları görünüyordu.

Simba sıçrayarak koşuyor, iki kardeş onu güçlükle takip ediyorlardı. Her an ayaklarına ya bir sarmaşık takılıyor veya dikenlerin içerisine dalıyorlardı.

Küçük bir ormanı geçtikten sonra bir su başına geldiler. Oradan içeriye bir keçi yolu gidiyordu. Simba bu yolu tutunca daha fazla koşmaya başladı. Elindeki mızrağı sırtına vurmuştu. Gündüz'le Acar da tüfeklerini

onun gibi omuzlarında tuttular ve bütün kuvvetlerini bacaklarına verdiler.

Bu koşu bir çeyrek saat kadar sürdü. Yorgunluktan tıkanacak hale gelmişlerdi. Nihayet iki tepe arasında, ottan, duvarları kerpiçten bir köy göründü. Evlerin ortası genişçe bir meydandı. Bu meydanda bir sürü vahşî oradan oraya koşuyor ve bir kısmı da alabildiklerine bağırıyorlardı.

Bu arada yürekleri parçalayacak kadar keskin bir çığlık duyuldu. Simba ile iki çocuk bu sesi Bekir Amcanın sesine benzettiler. Simba birden yolu bıraktı ve köyün yanında bulunan kayalığa doğru koştu.

Baygın bulunan Bekir Amca, kendine gelir gelmez çalıların arasında bulunduğunu ve bir direğe bağlanmış olduğunu, çalıların da tutuşturulduğunu gördü.

Can korkusuyla bir çığlık kopardı. Bu çığlık henüz kesilmişti ki, kayaların üzerinden keskin bir bağırma duyuldu:

— Matolâ, Matolâ, Miyo Simba.

Gözleri yaş içinde bulunan bir vahşî kadın Hakahota'nın yanında duruyordu. İlk olarak Simba'nın sesini o duymuştu. Eliyle Reise kayaları işaret ederek bir şeyler söyledi.

Bu anda kayalardan yine bir ses gelmişti:

— Patolâ, Patolâ, Miyo Simba.

Hakahota oğlunun sesini duydu. Baba, baba ben Sibma'yım, diye bağıran sesi tanımıştı. Bütün meydanlık sessiz kalmıştı. Yalnız ateşin çatırtıları duyuluyordu.

Hakahota gür sesiyle:

— Tiyo mi Simba! diye gürledi. Simba sen misin? demek istiyordu. Kayalardan gelen ses ona «beyaz adamı öldürme» diye karşılık verdi.

Hakahota ateşe doğru koştu. Elindeki süslü mızrakla tutuşan çalıları dağıtmağa başladı. Bütün erleri koştular, ateşi bir an içinde söndürdüler.

Bekir Amca yeniden bayılmıştı. Hakahota onu kendi eliyle çözmeye başladı. Çıplak ayaklariyle kızgın toprağa basarak gitti ve Amca'nın bağlarını çözüp bir kulübenin gölgesine yatırdı.

Bu anda Simba üzerinde keten elbiselerle meydana geldi. Onu bütün kabile halkı hemen tanımış ve bağırarak, sevinçten sıçrayarak etrafını almışlardı.

Yine o anda Gündüz'le Acar da meydanlığa girdiler. Bekir Amcayı upuzun yatarken görüp üzerine atıldılar ve onu ölmüş sanarak ağlamağa başladılar.

Simba anasını ve babasını öperek onlara olayı kısaca anlattıktan sonra Bekir Amca'nm yanına koştu.

Sular getirildi. Bekir Amcanın başı, elleri ve boynu ıslatıldı. Zavallı adam güçlükle kendine geldi. Gözlerini açtığı zaman karşısında ağlayarak Gündüz'le Acar'ı şaşkın şaşkın seyretti. Çocukların yanında ayakta duran Hakahota da ona gülümseyerek bakıyor ve Simba elini tutmuş okşuyordu.

Gündüz, adamcağıza iki yudum su içirdikten sonra:

— Korkma amcacığım, dedi. Kurtuldun artık. Allah bir rüzgâr çıkarttı da sandal vaktinde geldi. Birkaç dakika geç kalsaydık, seni bulamıyacaktık.

Hakahota bir şeyler söyledi ve oğluna bunu beyaz adama anlatmasını bildirdi. Buna lüzum kalmadan Bekir Amca:

— Miyo nadomi, Tiyo vari, diye cevap verdi.

Reis: «Beyaz adama söyle, işin böyle olduğunu bilmiyordum, darılmasın» demiş, Bekir Amca da: «Ben darılmadım, sen haklısın» diye onların dilince cevap vermişti.

— Kalito, kalito, demişlerdi.

Bu sağ ol, teşekkür ederiz, demekti. Çocukların da böyle konuşması reisi bir kat daha şaşırtmıştı.

Bekir Amcanın kollarına girerek onu reisin sedirine götürdüler.

Hepsi orada toplandı. Bekir Amcaya portakal suyuna benzeyen bir şey içirmişlerdi. Bu ona biraz serinlik verdi. Sırtını hasırlara dayadı.

Şimdi Simba'nın gelişi için vahşiler şenlik yapıyorlardı. İrili, ufaklı çocuklar elele sıçrıyor, ağaçtan yapılmış düdükler ötüyor, davullar çalınıyor, efelere benzer yerliler, birbirlerine omuz vererek, ustalıkla tutarak oynuyor, kadınlar bağrışarak yemekler hazırlıyorlardı.

Bütün bunlar zavallı Bekir Amca'ya bir rüya gibi geliyordu. Kabilenin şefi, oğlu ile uzun uzadıya konuştuktan sonra birşeyler söyledi. Simba, Bekir Amcaya dönerek:

— Bekir Amca, dedi. Babam sizden rica ediyor. Öteki adada kalan çocukları da getirelim, diyor. Sizin için öbür gün büyük bir şölen verecek.

Bekir Amca, kendinde yola çıkacak kuvvet bulamadığı için çocukların getirilmesine razı oldu. Gündüz, Simba ve iki genç vahşî ile birlikte yemekten sonra yola çıktı.

Ertesi gün akşama doğru çocuklar geldi. Onlar için iki büyük kulübe ayrılmıştı. Beşir vahşîleri görünce önce korkmuş, sonra, kendisine bir zarar gelmiyeceğini anlayınca:

— Ben de bir şey sanmıştım, demişti.

Hakahota reisin verdiği şölen çok güzel oldu. Kabilenin kızları ve delikanlıları onlara hizmet ettiler. Yemekte kızarmış av etleriyle, ağaç sütü ve kara bir ekmek vardı. Vahşîler, beyazların etlerini çatalla tutarak yemelerine şaşırmışlardı. Onlar koca kemiği yakalıyor, ağızlarını alabildiğine açarak gürültü ile ısırıyor ve güçlükle yutuyorlardı.

Çocuklar yemekte çok eğlendiler. Güzin ile Neclâ yemekten sonra vahşî kızlarla beraber oturdular ve konuştular. Onların üstlerinde incik boncuk, gibi ne varsa verdiler.

Adada kaldıkları üç gün içinde vahşîlerden çok ikram gördüler. Nihayet, bir sabah erkenden sandala bindiler. Güzel bir hava ile akşam karanlığında Kurtuluş limanına vardılar.

Toraman onları görünce sevinç çığlıkları kopartmış ve hepsine ayrı ayrı tırmanmıştı. Hayvanda garip bir te-

lâş vardı. Havlıyor, çocukları ve Bekr Amcayı eteğinden çekiyordu.

Onun bu hallerini sevinç zannederek aldırmadılar. Gece mağarada rahatça uyudular.

Ertesi sabah erkenden çocuklar işe başladılar. Artık vahşî korkusu kalmadığı için yeniden bir ev yapmayı düşünüyorlardı.

Yaman, Çocuklar Adası anı defterine olup bitenleri yazıyordu. Güneşli ve güzel bir havada yanan evin yerini temizlemeğe uğraşan arkadaşlarının yanına gidince:

— Çocuklar, dedi. Bu adaya geleli tamam bir sene iki gün olmuş.

Bu sözü duyan Bekir Amca birden haykırdı:

— Ne diyorsun! Sahi mi?

Yaman, Amcanın telâşına şaşırdı.

— Hesap meydanda, dedi. Biz bu adaya yirmi ikî Martta düştük. Bu gün Martın yirmidördü.

Bekir Amca artık onu dinlemiyordu. Bir taşın üzerine oturmuş ve ağlar gibi bir sesle, iki yumruğu ile kafasına vurarak bağırmaya başlamıştı.

— Gördünüz mü başımıza gelenleri? Şimdi ne olacak? Ah kabahat bende. Ben unuttum.

Çocuklar onun etrafını almışlardı. Adamcağız sahiden ağlamaya başlamıştı. Etrafına mahzun mahzun bakıyordu. Bu arada Toraman durmadan havlıyor ve çocuklardan birini bırakıp ötekine koşarak eteklerinden çekiyordu.

Kimse onun haline dikkat etmedi. Hep Bekir Amca ile uğraşıyorlardı. Zavallı yeniden ağzını açmış ve tıkana tıkana.

— Kaldık burada! diye bağırmıştı.

On altı yaşına gelmiş olan Gündüz onun omuzuna elini koydu:

— Amca ne oluyorsun? dedi.

— Kaldık burada!.

— Ne demek, zaten buradaydık Amca.

— İki gün önce onlar, yani Osean yatı buraya gele cekti.

— Osean yatı mı? Fakat o batmadı mı?

— Hayır oğlum, hayır. Biz size bir oyun ettik. Dinleyin beni, hepiniz dinleyin.

Çocuklar zaten etrafını sarmıştı. Hepsi can kulağıyle dinliyorlardı. Bekir Amca anlatmaya başladı:

— Çocuklarım, hepiniz haylaz, tembel ve yaramazdınız. Büyükleriniz sizi yola getirmek için çok uğraştılar. Güzin'le Neclâ süsten başka bir şey düşünmüyordu. Siz erkek çocuklar birer haşarıydınız. Derslerinize çalışmıyor, muzurlukta dolaşıyordunuz. Babalarınız bir araya toplandı. Sizi bir sene her şeyden mahrum bırakmaya karar verdi. Akıllarına zengin bir Amerikalı'ya ait olan bu ada geldi. Bir gezme bahanesiyle hepinizi yata doldurduk. Tam buraya gelince de geminin musluklarını açarak su aldırdık ve onu batıyor göstererek bu adaya çıktık.

Çocukların ağzı açık kalmıştı. Bekir Amca terler dökerek üst tarafını anlattı:

— Tam bir yıl sonra Osean yatı gelecek ve bizi alacaktı. Bu tasarlanan günde bir vahşîler adasında bulunuyorduk. Gemi muhakkak gelmiş, bizi aramış, bulamayınca gitmiştir. Çocuklarım, siz şimdi çok akıllı ve becerikli birer insan oldunuz. Sizden çok memnunum. Fakat artık kimbilir ne zamana kadar burada kalacağız! Buna sebep olduğum için beni affediniz.

Bekir Amca hep terliyor, hem ağlıyordu. Acar birden haykırdı:

— Ne üzülüyorsun Bekir Amca? Sen neden sebep olacakmışsın? Hep birlikte sen de sıkıntılar çektin.

Kızlar, erkekler birer birer Bekir Amcayı öperek teselli ettiler. Nihayet Gündüz:

— Amca, dedi. Belki daha gelmemişlerdir.

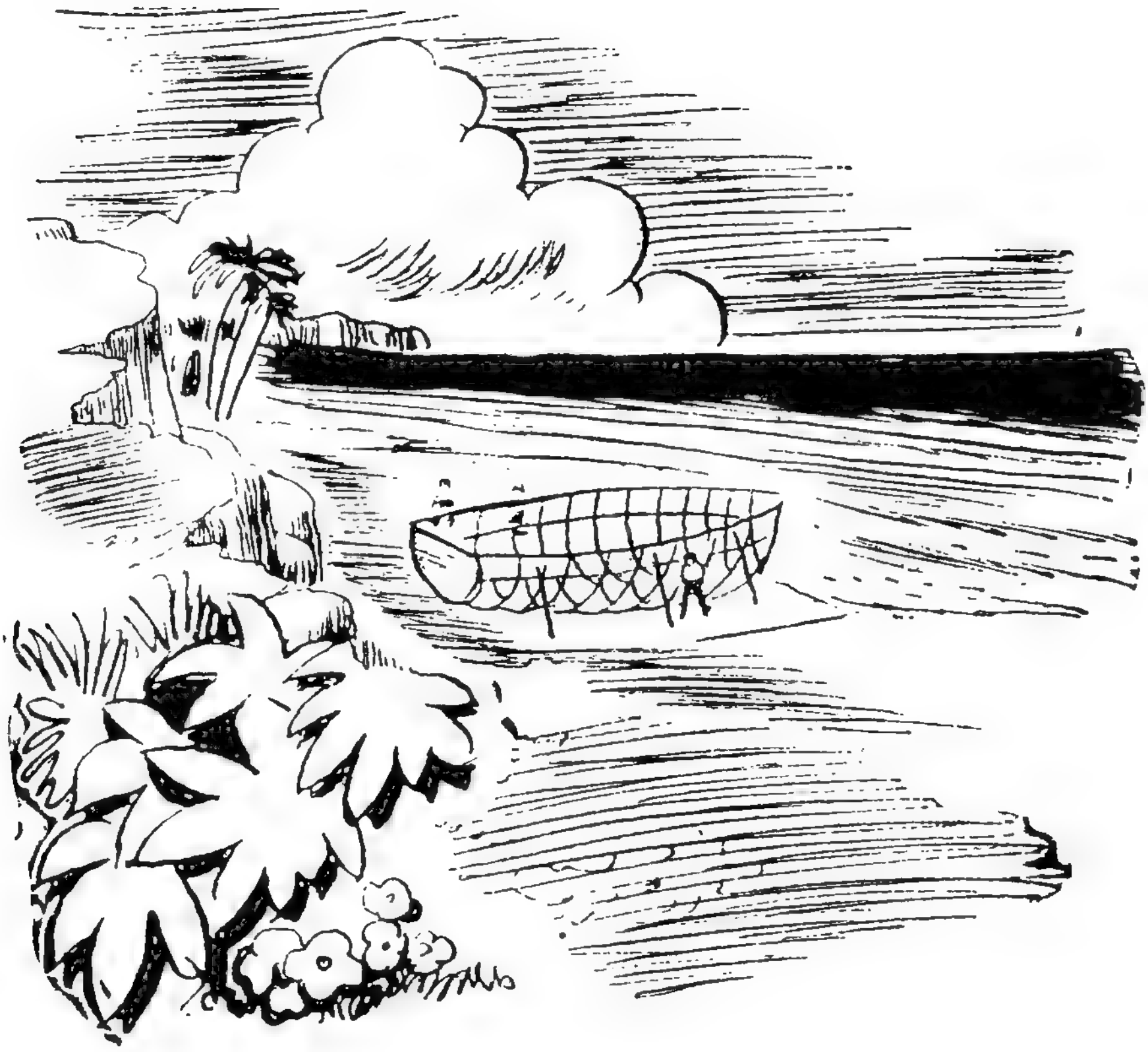

— Muhakkak gelmişlerdir oğlum. Hem gelmiş, hem de bulamayınca üzgün olarak gitmişlerdir. Haydi etrafı arayalım bakalım. Belki iz buluruz.

Her biri bir tarafa dağılan çocuklar, az sonra toplandılar. Biri, su başında unutulmuş bir tahta fıçı, bir diğeri bir pipo, başka biri de kıyıda, kumların üzerinde bir gaz tenekesi görmüştü. Bu eşya hemen toplandı. Tenekenin kapağı açıldı. İçinde yağlı boya vardı. Bekir Amca:

— Muhakkak gemiden düşmüş veya atılmış olacak,

dedi. Artık Osean yatının gelmiş, gitmiş olduğuna şüphemiz kalmadı.

Gündüz:

— Bu köpeğe de ne oluyor? dedi.

Toraman gittikçe sabırsızlanıyor, havlıyor, paçalarından, eteklerinden çekiyordu. Bekir Amca:

— Bu hayvan bizi bir yere götürmek istiyor, dedi. Sakın gemiciler bir mekup filân bırakmasınlar?

Bu söz üzerine Toraman'ın peşine düştüler. Hayvan dönüp, dönüp havlıyarak onları çağırıyor, yerleri koklayarak koşuyordu.

Ormandan çıkıp da dağ yoluna sapar sapmaz Güzin haykırdı:

— Tepeye bakın, tepeye!

Bütün başlar adanın en yüksek tepesine çevrildi. Uzakta bir bayrağın dalgalanmakta olduğunu gördüler.

Gündüz: ...

— Bu bir işaret olacak. Haydi durmayalım! diye bağırdı.

Bekir Amca soluk soluğa:

— Evet, evet, durmayalım dedi.

Yaman koşup Karakaçan'ı getirdi. Bekir Amcayı üstüne bindirdiler ve acele ile yola çıktılar.

Bir saat sonra direğin dibine gelmişlerdi. Orada birkaç sandık ve fıçı vardı. Direğe de birkaç levha mıhlanmıştı.

Bekir Amca, İngilizce yazılmış bu yazıyı okudu ve çocuklara anlattı:

«Ben Osean gemisi kaptanı Tomson, 22 Mart günü Sör Vilson'a ait olan bu adadaki altı çocukla, Bay Bekir'e almağa geldim. Başı boş dolaşan bir kaç hayvanla, çok telâşlı hareketler yapan bir köpekten başka bir canlıya rastlayamadım. Adadakiler tarafından yapılmış olan ev yanmış bulunuyordu. Adayı tamamıyle aradık. İhtiyaten buraya biraz erzak ve ilâçla silâh bıraktım.

Sör Vilson'a ait bulunan bu adaya su almak için gelen bütün gemilerin görünmesi için bu bayrağı diktirdim. Eğer civar adalarda oturan vahşîlerin ellerine düşmüş bulunuyorlarsa, haber alan varsa, en kısa bir zamanda Bombay Türk Konsolosluğuna bildirsin. 22 Mart 1942.

«Henri TOMSON»

Bekir Amca tekrar tekrar levhayı okudu. Sonra başı elleri arasında düşünmeğe başladı. Çocuklar erzak sandıklarını ve fıçıları karıştırıyor, boşu boşuna ufuklara bakıyordu. Bu anda Neclâ hiç beklenmiyen bir şey söyledi:

— Bir gemi yapar, gideriz buradan. Kurtuluruz.

Bekir Amca başını kaldırdı. Kıza dikkatle baktı. Gündüz :

— Neclâ'nın hakkı var, dedi. Denize dayanabilecek bir gemi yaparız. Branda bezlerimiz var. Bir, iki ay içinde güzel bir gemi yapar, büyük limanlardan birisine doğru gideriz.

Bekir Amca sevinçle ayağa kalktı:

— Varolun çocuklar. Hem neden yapamıyacakmışız? Herşey var. Kıyıda bulunan tenekedeki boyanın sebebi de anlaşıldı. Yazıyı kırmızı boya ile yazmışlar. Sonra da götürmeye üşenmişler.

★

29 Mart sabahı gemi kızağa kondu. Daha önceden Bekir Amca çocukları etrafına toplamış ve büyük bir kâğıda plân çizdikten sonra durumu onlara anlatmıştı.

— Gemimizin boyu onbeş metre olmalıdır. Yoksa açık denizlere dayanamayız. Bu kadar boyu olan bir geminin eni en az beş metre olacaktır. Çocuklar, bu kolay bir iş değil. Geceli, gündüzlü çalışmak, bıkıp usanmamak lâzım.

Bekir Amca ölçüp biçerek bir gemi iskeleti meydana getirdikten sonra işe nasıl başlıyacaklarını anlattı:

— Evvelâ benim verdiğim ölçülere göre ağaçları yontup iskeleti yapacağız. Sonra bunları yerli yerine çatacağız. Daha sonra bu iskeletin etrafını tahta kaplayacağız.

Ertesi günden itibaren çalışma başlamıştı. Kocaman ağaçlar kesildi ve geminin yapılacağı Kurtuluş limanının önündeki düzlüğe yığıldı. Orada kurulan tezgâhta direk halinde biçilmeğe başlandı. Biçilenler kızgın kumların üzerine kurumağa bırakılıyordu.

Bekir Amca durmadan plânla uğraşıyordu, kesilen ağaçların üzerini çiziyor, çocuklar canla başla onun dediklerini yapıyorlardı.

Geminin belkemiği olacak olan kalın direk evvelâ tezgâha kondu ve bunun kenarına omurgalar yerleştirildi. Ellerinde çivi vardı ama, Bekir Amca çivi kullandırmıyor, ya geçme yaptırıyor veya ağaç çivileri açılan deliklere yerleştiriyordu.

Geminin iskeletinin onbeş günde ortaya çıkması çocuklara yeniden gayret verdi. Sırasında ay ışığında bile çalışıyorlardı. Bir kısmı iskeleti çatmakla uğraşırken, bir kısmı kaplama tahtalarını biçiyordu.

Bu arada avı da geri bırakmıyorlar, Beşir ormanına gelen kuşlardan güzel kızartmalar yapıyorlardı.

Nisan sonunda ilk kaplamalar kurulmağa başlandı. Her tahtanın yerine konmasına Bekir Amca dikkat ediyordu.

Yanan evde kalın direkler çoktan kurumuşlardı. Bunların gemi yapımında faydaları büyük oldu. Yanık yerlerini kesip, ölçüye göre bitçiler.

Mayıs sonunda ise artık kaplamalar bitmiş sayılırdı. İki ay içinde gemi hayli meydana çıkmıştı. Kızlar Bekir Amcanın verdiği ölçülere göre yelkenleri hazırlamağa başladılar.

Geminin içine büyük bir anbar ve arka tarafa da kaptan köşkü ile kamaralar yapılacaktı.

Ağaç kesme işi bittiği için bununla uğraşanlar da yapıcılara yardıma başladı. Üç buçuk ay süren geceli güdüzlü çalışma sonunda geminin iç yapısının da çoğu bitti.

Güzel bir direk yerine dikildi. Çanaklığından alınan iplerle yanlara ve öne, arkaya sıkıca bağlandı. Güzel bir de dümen dolabı yapıldı.

Bekir Amca:

— Çocuklar, dedi. Bugün denizciler bayramıdır. Biz de gemimizi bu hayırlı günde denize indirelim. Eksiklerini Kurtuluş limanında tamamlarız.

Bu iş çocukları sevindirdiği kadar da heyecana dü-

şürdü. Koskoca gemiyi denize indirmek kolay değildi.

Bekir Amcanın döşettiği direkler kızağın altına kondu. Bunlar güzelce yağlandı. Kızağı yerinde tutan payandalara ipler bağlandı. Bekir Amca son hazırlıkları da yaptıktan sonra:

— Çocuklar, dedi. Biz elimizden geleni yaptık. Bir kaza olursa Allah bilir artık. Çekin halatları.

Payandaları tutan halatlar çekildi. Koca gemi bir kere sarsıldı ve altına serilmiş olan kızak, yağlı direklerin üzerinde gıcırdayarak kaydı ve sonra gittikçe hızlanarak çocukların çığlıkları arasında denize yürüdü.

Şimdi bir hafta önce su kesiminden yukarıya kadar kıyıda buldukları boya ile boyanmış olan gemi suyun üzerinde nazlı nazlı sallanıyordu.

Bekir Amcanın gözlerinde iri yaşlar vardı:

— Haydi çocuklarım, gemimize girelim. Bu bölgelerde sayılı fırtınalar vardır. Bunlar başlamadan adadan sıyrılmalıyız.

Sandala binerek Çocuklar Gemisine yanaştılar. Geminn suyun üzerinde çarpılmadan durması hepsini sevindiriyordu. Bekir Amca alttaki kızağı parçalatıp kaldırttı. Bir kısım eksikleri tamamlamağa uğraşırken, bir kısım diğer işlerle meşgul oldu. Adadan on gün sonra ayrılmağı tasarlıyorlardı.

Bir hafta daha geçince Çocuklar Gemisi yola çıkacak hale geldi. Tekne hiç su yapmıyordu. Bir kat daha içerden boyanmış, kamarası ve anbarı tamamlanmıştı. Sekizinci gün hep birden gemiye dolarak denize açıldılar ve prova yaptılar.

Bekir Amca son gün yanına iki çocuk alarak tepeye kadar çıktı ve yanında getirdiği boya ile direğe çakılan levhanın altına şu sözleri yazdı.

«Vahşî bir kabileye misafir olduğumuz sırada gelen Osean yatı bizi bulamamış. Adaya su almak için veya başka bir sebeple gelecek olan gemicilere rica ederiz. Biz

adada yaptığımız bir gemi ile 12 Temmuz 1942 gününün sabahı, güneş doğarken büyük bir liman bulmak veya doğruca Bombay'a ulaşmak ümidiyle denize açılıyoruz. Yanımıza bir ay yetecek kadar yiyecek aldık. Bu açık denizlerde başımıza neler geleceğini bilmediğimiz için aldığınız bu haberi en kısa zamanda Osean yatına bildiriniz. Gidiyoruz. Allah bize yardım etsin.»...

«Bekir Amca»

Bekir Amca keyifle söylendi:

— İşte açık denizlerdeyiz.

Çocuklar gemisi kuvvetli bir rüzgârı arkadan alarak iki yelkenini iyice şişirmiş kuzeye doğru yol alıyordu.

İri göbeğini sallayan Bekir Amca, dümen yelkeni elinde gözleri ufuklarda, yüzü kızarmış haykırıyordu:

— Uçtaki yelken fora, çabuk.

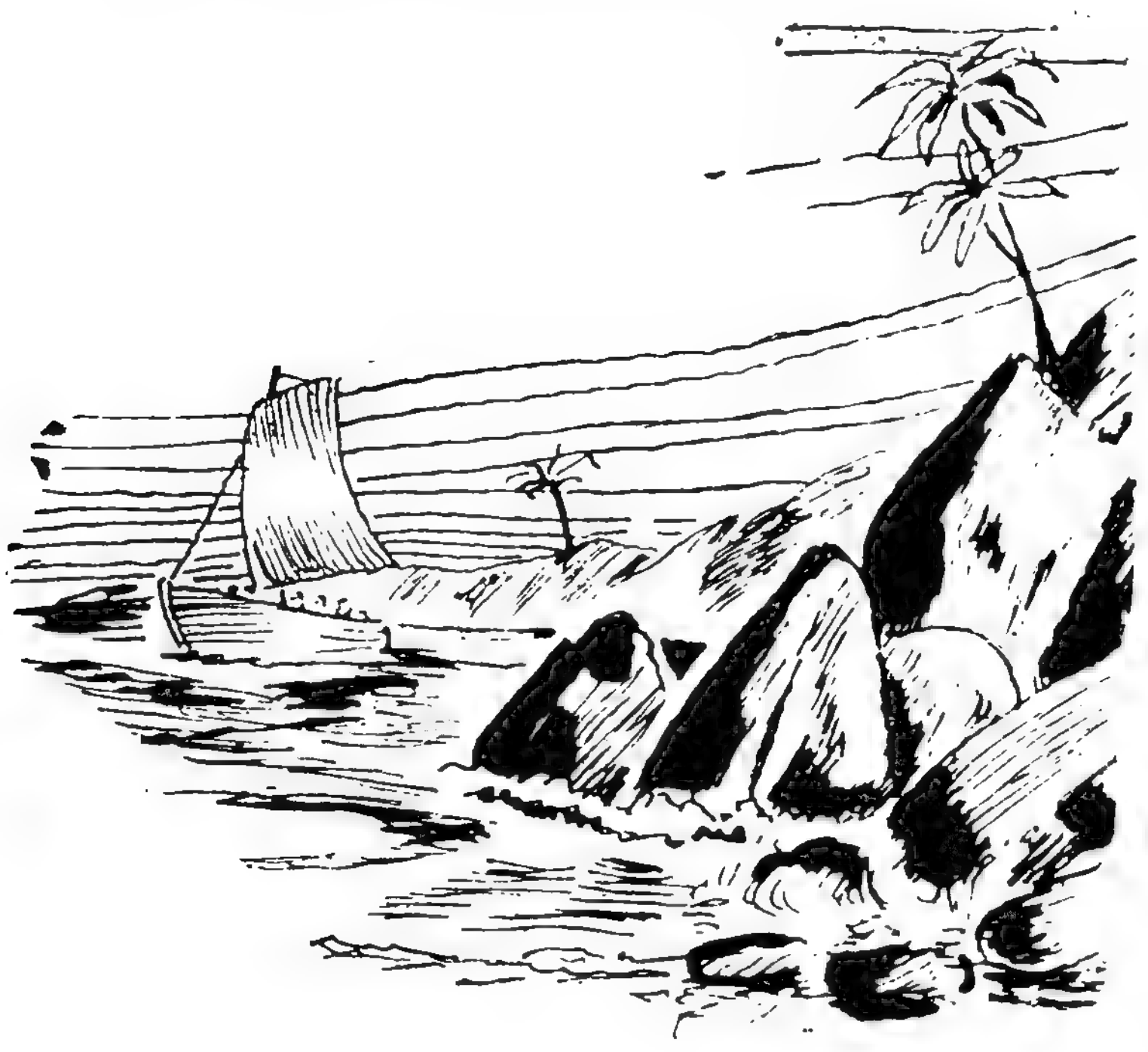

İki çocuk koşup iplere sarılıyor. Geminin bastonundaki yelkeni de açıyorlar. Çocuklar Gemisi şimdi en aşağı on mil yapıyor.

Arkalarındaki, bıraktıkları ufuk simsiyah. Gök gürültüleri onlara kadar geliyor, şimşekler o kara bulutları yırtıyor arada bir.

Arada beş dakika ancak geçiyor, paçaları sıvalı çocuklar güverteyi yıkarken kaptanın sesi duyuluyor.

— Hey, bana bakın. Kim varsa buraya gelsin.

Biraz sonra bütün çocuklar onun karşısında bulunuyorlar. Gündüz sert bir sesle:

— Tamamız kaptan! diyor.

Gözleri dopdolu olan Bekir Amca hepsine birer kere bakıyor:

— Evlâtlarım, diyor. Korkunç bir fırtına bizi kovalıyor, bir iki saate kadar bize yetişecektir. Görünürde bir kara parçası yok. Açık denizdeyiz. Altımızdaki tekne de ufak. Gemimizin sağlamlığından eminiz. Dalgalara iyi dayanacaktır. İyi manevra yapabilirsek dalgalar bizi batıramaz. Göreyim sizi çocuklarım. Herkes görevine dikkat etsin. Herkes soğukkanlılığını muhafaza ederek arkadaşlarını telâşa vermesin. Allahın yardımıyle bu fırtınayı da atlatıp karaya ayak basacağız.

Gündüz :

— Merak etme kaptan, dedi.

— Şimdi adamakıllı karnımızı doyuralım. Bir daha ne zaman yemek yiyeceğimizi Allah bilir.

Herkes kaşını çatmış, kendine bir ağırlık vermiş. Çoğu güvertede yenilen öğle aşına iştahlı değil. Başlarını sık sık çevirerek arkalarındaki korkunç bulutlara bakıyor ve gök gürlerken susuyorlar.

Yemekten sonra Bekir Amca emirler veriyor. Ateş söndürülüyor. Osean yatından alınan cankurtaranlar dağılıyor, anbar kapağı dikkatle kapanıp üzerine branda seriliyor.

İki saat sonra... Çocuklar gemisinin güvertesindeler, kendilerini iple oldukları yerlere bağlamışlar. Yelkenler kısılmış. İri dalgalar gemiyi kaldırıp kaldırıp çökertiyor. Bekir Amca'nın dalgalar içinde kaldığı görülüyor ve onun yanında bağlı duran Beşir'in ağzından glu glu diye sesler çıkıyor. Zavallı çocuğun gözleri faltaşı gibi açılmış.

Çocuklar, elleri yelken iplerinde, kulakları kirişte. Fakat Bekir Amca artık bağırmıyor. Bağırsa da sesi duyulmuyor. Yalnız her dalıp çıkışlarında dalgaların içlerinden birini alıp götürdüğünü sanarak bakıyorlar. Oh, işte hepsi yerinde. İpler ıslık çalıyor, tekne çatırdıyor. Çocuklar Gemisi kısır yelkenlerinin kuvvetiyle bir torpido gibi gidiyor.

Dalgalar birer canavar gibi saldırıyor. O, can korkusuyla kaçan bir ceylân gibi bata çıka, sıçrayarak, hoplayarak gidiyor.

İşte böyle korkunç denizle boğuşmaları günlerce sürdü. Bir aralık yelkenlerden biri ipini koparttı ve çılgın rüzgârın önünde iri kuş gibi uçup gitti.

Çocuklar ve Bekir Amca dehşet içinde kalmışlardı. Açlık, korku, yorgunluk bir araya gelmiş, onları sapsarı etmişti. Fakat can bu. Akıllarına kendilerini bırakmak bir kerecik bile gelmedi.

— Hey çocuklar, ufukta bir gemi görünüyor!

Kuvvetli bir rüzgârın önüne düşerek hızla giden Çocuklar Gemisi'nin cesur kaptanı, bir öğle üstü böyle bağırıyordu.

Ölümden kurtuluş sevinciyle bayram eden Çocuklar Gemisinin iskele tarafına koştular.

Evet, işte bir gemi var. Çünkü duman görüyorlar.

Bekir Amca dürbünle baktı:

— Hay Allah lâyığını versin. Ayol çocuklar bu bizim Osean yatı.

Gündüz haykırdı :

— Artık bize lüzumu yok. Hiç gelmese dahi iyi eder. Tam bir aydır deniz üstünde çekmediğimiz kalmadı. Yüz vermeyelim be Amca!

Bekir Amca kahkahalarla güldü:

— Vallahi doğru. Herşeyimiz var. Bombay'a kadar böylece gideriz.

İki saat sonra Osean yatı artık yelkenli Çocuklar Ge-

misini bordalamış ve bir, iki dakika sonra da rampa edecek kadar yaklaşmıştı. Kaptan Henri Tomson, yarım yamalak öğrendiği Türkçe ile kaptan köşkünden seslenmiş, karşılık alamayınca bir filikaya atlayarak onların yanına gelmişti.

Adamcağız, hayretler içerisindeydi. Nasıl şaşmasın!. Uydurma bir gemi ile Okyanusa açılan zavallıların çoktan boğulduklarını sanmış ve son bir ümitle açık denizleri dolaşmış, nihayet kara bir haber vermek için Bombay'a dönmeyi kararlaştırmıştı.

Bekir Amca dümen elde, kaşları çatık bağırdı:

— Hayrola kaptan. Yoksa geminiz bozuldu da bize çıma atmaya mı geldiniz? Merak etme, bak kızlarım yelkeni tamir ediyorlar. Bizim gemi sizin yatı da çeker.

Kaptan hayretten hayrete düşüyordu. Yattaki bütün gemiciler küpeşteye yaklaşmış, ağızları bir karış açık yelkenliyi seyrediyorlardı.

Bekir Amca gözlerini sık sık düdüğünün üzerindeki pusulaya çevirip gemiyi rotasında yürütürken sordu:

— E, anlat baklım kaptan, nereden geliyorsun?

Conson, içi rahat ettiği ve çok sevindiği için kahkahalarla gülerek sordu:

— Ya bu kahraman gemicilerle sen nereye gidiyorsun Bekir Amca?

— Ben mi? Bombay'a gidiyorum yahu!

— Peki ama, yolu nereden biliyorsunuz? Tuttuğunuz rota tam Bombay üzerine götürür. Nerede ise Hint kıyıları görünecek.

Bekir Amca hiç bozmadı. Sanki kendilerini rüzgâr atmamış da bilerek gelmişler gibi düdüğünü gösterdi:

— Oğlum, elimde bu pusula, altımda bu gemi ve yanımda bu şeytan gibi gemiclier varken ben dünyayı dolaşmaya çıkarım.

Osean kaptanının dâvetini kabul etmediler. Çocuklar Gemisi ile Bombay'a gitmek herhalde daha hoş olacaktı. Rüzgâr tam istedikleri yöne estiği için gemileri sekiz milden aşağıya düşmüyor. Osean yatı da yol keserek onlarla birlikte gidiyor, gemiciler çocukların manevra yapmalarını hayretle seyrediyorlardı.

Kaptan Conson telsizle liman idaresini bularak konsolosluğa şu haberi verdi:

«Bekir Amca ile çocuklar, kendi gemileri ile geliyorlar. Yarın sabah liman gireceğimizi umarım.»

Osean'dan bundan önce aldıkları telsizden şiddetli ve ağır bir kedere düşmüş olan analar, babalar, o gece sabaha kadar sevinçten ağladılar ve gözlerine uyku girmedi.

Ertesi sabah erkenden rıhtıma koştular. Elde dürbünle denizi araştırıyorlardı.

Okula gitmeyen, işleri güçleri yaramazlık ve zarar olan çocukların ağır ve iş bilir birer insan gibi dönüşleri çok duygulu oldu. Her ana ve baba kendi çocuğunu gözyazları içinde öperken Bekir Amca:

— Bombay'dan sürgün ettiğiniz çocukları size birer kahraman olarak getirdim, koltuklarınız kabarsın.

Dedikten sonra kendisinden başka hiç kimsesi olmayan Beşir'i kollarından yakaladı:

— Beşir, gel çocuğum, biz de seninle öpüşelim, bu haylazlar analarına babalarına kavuşunca bizi unuttular.

Bekir Amca ile Beşir sarmaş dolaş olurken, ötekiler, hep birden akıllarını başlarına topladılar. O iki kimsesizi sırayla sarılıp öptüler.

Aradan günler, haftalar, aylar geçti. Çocuklar akıllı

ve faydalı birer genç oldu. Fakat Bekir Amca ne zaman onlara yemeğ gelde, uzaktan görür görmez haykırmadan kendilerini alamıyorlar:

— Hey, çocuklar, fora yelken!

Bekir Amca şişman göbeğini hoplatark gülüyor:

— Hey gidi günler hey! Şimdi hepdi birer masal oldu.

— B İ T T İ —

Sevgili okuyucularımız,

Kemalettin Tuğcu'nun heyecanla okuduğunuz bu romanından başka çeşitli kitaplarının birkaç baskısını yapmış bulunuyoruz.

Yayınevimize gösterdiğiniz büyük ilgiye teşekkür ederiz.

Kemalettin Tuğcu'nun,

Eskici Baba — Öksüz Murat — Sokak Çocuğu, kitaplarını tavsiye ederiz.

KÖPRÜ ALTI ÇOCUKLARI: Üvey annesinin yüzünden evinden kaçan bir çocuğun köprü altındaki sefil yaşantısını ve sahipsiz çocukların hayat hikâyeleri ni anlatan bir kitap.

SOKAK ÇOCUĞU: Sosyal hayatımızın üzüntülü bir yönünü ve binlerce emsali içinden seçilen bir çocuğun macerasını güzel bir üslûpla anlatan hissî bir kitap.

BABASININ OĞLU: Tipik ailenin çocukları üzerindeki etkisini en ince ve en acıklı, yönleri ile ibret verici bir şekilde anlatan bir kitap.

HIRSIZIN OĞLU: Babasının hatasını ve cemiyetin ağır suçlamasını omuzlarında taşıma izdırabı içindeki bir çocuğun yaşantısını anlatan ibret verici bir kitap.

SERSERİ ÇOCUKLAR: Hayat şartlarının kötü bir muhite sürüklediği iyi yetişmiş ve işlerinde iyilik cevherini her muhitte kaybetmemiş çocukların yaşantılarını anlatan bir kitap.

YOLUNU ŞAŞIRAN ADAM: Sonradan görmüş bir zengin ile babasından daha olgun hayat anlayışlarını anlatan bir kitap.

ESKİCİ BABA: Fakir bir çocuğun sokakta karşısına çıkan Eskici baba ile birlikte geçen yaşantılarını anlatan hissî bir kitap.

UNUTULAN ÇOCUK: Zengin bir ailenin çocuğu iken terkedilen bir çocuğun kendi başına hayat mücadelesini ve başına gelenleri anlatan bir roman.

AH BU ÇOCUKLAR: Akıllı ve uslu bir çocuğun şımarık ve zengin çocukları arasındaki yaşantıyı ve onları doğru yola getirişinin hikâyesini anlatan bir kitap

HUYSUZ ÇOCUK: Zengin bir ailenin huysuz şımarık çocuğunun fakir arkadaşları arasındaki yaşantısını anlatan bir kitap

Fiatı: 5 lira

Turan Ofset ☎ 22 53 99